

*Misionske
propovedi*

2015.

I tromesečje

1. subota, 03. januar 2015.

CILJ JEVANĐELJA

Rimlj. 16,17-27.

Čitajući lažna učenja koja se šire internetom i posredstvom drugih medija možemo naići na vrlo neobične zamisli. Pročitajte sledeće rečenice i probajte da izdvojite tvrdnje koje su pogrešne:

- Jedan propovednik je rekao svojim slušaocima da, ukoliko daju novac za građevinski fond njegove crkve, Bog će im zauzvat pokloniti kuću.
- Neki propovednici se koriste ciljanim reklamnim kampanjama kako bi određene društvene grupe vernika zasuli zahtevima da im šalju svoj novac.
- Neke crkve obećavaju ljudima isceljenje ukoliko ulože novac u njihovu službu.
- Jedan čovek tvrdi da je prorok i da će mu Bog otkriti korisna obaveštenja o ljudima koji se nalaze u publici, ako mu oni budu platili za tu uslugu.

Posledice jeresi mogu biti tragične kao što je dokazao poznati slučaj Dejvida Koreša i njegove sekte Davidova grana. Pre 22 godine, posle obračuna u Vakou (*Waco*) između članova sekte Davidove grane i FBI-a, jedan preživeli je izjavio televizijskoj mreži Si-En-En: „Dejvid Koreš je mesija, on se sigurno vraća... Mi čekamo njegovo carstvo“. Iznenađujuće je

koliko ljudi mogu biti slepi! Postoje čak i ljudi koji posredstvom interneta tvrde da mogu da razotkriju lažne učitelje, ali kada se bolje prouče njihove izjave postaje jasno da ni njihova verovanja nisu doktrinalno ispravna. Neke lažne učitelje je veoma lako uočiti, ali je mnogo teže održati našu crkvu doktrinalno čistom, zar ne?

Hajde da pogledamo Rimljanima 16,17-27. U ovim stihovima otkrivamo da je cilj jevanđelja da sve nacije mogu da veruju u Boga i da svi imaju pravo na spasenje:

„Molim vas, pak, braćo, čuvajte se od onih koji čine raspre i razdore na štetu nauke koju vi naučiste, i uklonite se od njih; Jer takvi ne služe Gospodu našem Isusu Hristu nego svom trbuhu, i blagim rečima i blagoslovima prelašćuju srca bezazlenih. Jer vaše slušanje razglasi se svuda. I radujem se za vas; ali hoću da ste vi mudri na dobro a prosti na zlo. A Bog mira da satre sotonu pod noge vaše skoro. Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista s vama. Amin. Pozdravlja vas Timotije, pomoćnik moj, i Lukije i Jason i Sosipatar, rođaci moji. Pozdravljam vas i ja Tertije, koji napisah ovu poslanicu u Gospodu. Pozdravlja vas Gaj, domaćin moj i cele crkve. Pozdravlja vas Erast, blagajnik gradski, i brat Kvart. Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista sa svima vama. Amin. A onome koji vas može utvrditi po jevanđelju mom i propovedanju Isusa Hrista, po otkrivenju tajne koja je bila sakrivena od postanja sveta, A sad se javila i obznanila kroz pisma proročka, po zapovesti večnog Boga, za poslušanje vere među svima neznabošcima, Jedinom premudrom Bogu, kroz Isusa Hrista, slava vavek. Amin.“ (Rimlj. 16,17-27)

1. Čuvajte se (17-18)

Nakon toplih pozdrava u prvom delu ovog poglavlja, Pavle prelazi na upozorenja: *„Molim vas, pak, braćo, čuvajte se od onih koji čine raspre i razdore na štetu nauke koju vi naučiste, i uklonite se od njih; Jer takvi ne služe Gospodu našem Isusu Hristu nego svom trbuhu, i blagim rečima i blagoslovima prelašćuju srca bezazlenih.“*

U izrazu „Molim vas...“ možemo prepoznati Pavlovu molbu i neku vrstu urgentnosti za ono što nam iznosi. Kao da hoće da nam kaže: „Preklinjem vas, slušajte me“. Reči „čuvajte se“ odnose se na potrebu da stalno prepoznavamo one koji ne misle dobro Crkvi. Pavle nas upozorava da budemo stalno budni i da neprestano pazimo na one koji izazivaju podele. Slično upozorenje pronalazimo i u 2. Solunjanima 3,14: *„A ako ko ne poslušati reči naše, onog poslanicom naznačite, i ne mešajte se s njim, da se posrami.“* Isus je slično upozorenje dao u Mateju 7,15: *„Čuvajte se*

od lažnih proroka, koji dolaze k vama u odelu ovčijem, a unutra su vuci grabljivi“. U današnjem društvu koje spremno prihvata sve što mu se nameće, nismo navikli na ovakav jezik. Zašto Pavle upozorava hrišćane da se čuvaju vukova?

* **Zato što misle zlo.** Upozoreni smo da se „čuvamo“, što doslovno znači da se neprestano pazimo od lažnih proroka. Treba da shvatimo ko iznosi razornu poruku i odbacimo njihovo učenje. 2. Jovanova 10. stih kaže: „Ako ko dolazi k vama i ove nauke ne donosi, ne primajte ga u kuću, i ne pozdravljajte se s njim“.

* **Zbog njihovih motiva.** Osamnaesti stih nam kaže da lažni učitelji ne služe Spasitelju već sopstvenim apetitima i željama. Pavle to slikovito opisuje u Filibljanima 3,19: „Kojima je svršetak pogibao, kojima je Bog trbuh, i slava u sramu njihovom, koji zemaljski misle“. Ovaj stih podsća na jedan incident. Jedna organizacija je govorila ljudima da napišu svoje molitve i da ih stave u koverat zajedno sa čekom sa novcem i zatim im pošalju. Obećavali su da će sve molitve biti uslišene. Kada su istražili tu organizaciju, pronašli su hiljade koverti u kontejnerima za smeće. Samo čekovi su bili uklonjeni a napisane molitve su se još uvek nalazile u kovertama.

* **Zbog njihovih metoda.** Zapazite da lažni učitelji dolaze u „odelu ovčijem“, koristeći se govorom koji je sladak i koji laska. Njihove mete su naivni ljudi, ili oni koji ni u šta ne sumnjaju, posebno novoobraćeni hrišćani. Pavle daje slično upozorenje u Kološanima 2,4: „A ovo govorim, da vas niko ne prevari slatkim rečima“. U 2. Petrovoj 2,1 piše da su lažni proroci „u narodu“ i da će tajno „uneti jeresi pogibli“. Jedan penzionisani pastor zapazio je da se njegova bivša crkva udaljava od prave nauke. Pastor je smatrao da je to njegova krivica. U dve rečenice je pokušao da objasni svoj veliki neuspeh: „Uvek sam govorio ljudima u šta da veruju. Moja najveća greška je što im nikada nisam govorio u šta da NE veruju“. Iako Pavle ne imenuje one kojih Rimljani treba da se čuvaju, on to čini na drugim mestima kao što je na primer 2. Timotiju 2,17: „I reč njihova kao živina toči: među kojima je Imenej i Filit“.

2. Postanite mudri (19-20)

Nakon što nas upozorava da se čuvamo, Pavle naglašava da treba da postanemo mudri. Pogledajte stihove 19-20: „Jer vaše slušanje razglasi se svuda. I radujem se za vas; ali hoću da ste vi mudri na dobro a prosti na zlo. A Bog mira da satre sotonu pod noge vaše skoro. Blagodat Gospoda

našeg Isusa Hrista s vama.“ Postoje dve stvari koje mi treba da radimo i jedna velika stvar koju će Bog uraditi.

* **Budite poslušni.** Pavle govori o potpunoj poslušnosti; to je slika nekoga ko i sluša i pokorava se. Evo dobrog pitanja koje često treba da postavljamo sebi: Šta Bog želi da učinim?

* **Radite na tome da budete mudri.** Ne samo što treba da se čuvamo lažnih učitelja, već moramo da donosimo mudre odluke o onome što dozvoljavamo da uđe u naš mozak. Previše nas upija zlo. Gledamo ga. Slušamo ga. Pričamo o njemu. Ukratko, postali smo stručnjaci za zle životne pojedinosti i još se čudimo zašto ne znamo više o onome što je dobro. Rimljanima 12,9: „Mrzeći na zlo držite se dobra“. Priče 14,15: „Lud veruje svašta, a pametan pazi na svoje korake“.

* **Bog će odneti konačnu pobedu.** Nedavno sam dobio elektronsku poruku od jedne osobe koja mi je u pismu saopštila da je saznanje da će Bog mira uskoro satrti sotonu pod svoje noge, ulilo novu nadu u njen brak. Reč „skoro“ znači da će Bog satrti sotonu brzo i iznenada. Ponekada može da izgleda kao da se nalazimo na strani koja gubi, ali sotona će sigurno biti uništen. Ovo obećanje potiče još iz 1. Mojsijeva 3,15, gde je Bog presudio zmiji: „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog; onoće ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati“. Bog će uništiti sotonine planove i blagosloviće nas ako budemo slušali Njegove zapovesti. Zapazite da se i mi na neki način spominjemo u ovom stihu jer će sotona biti zdrobljen pod „noge vaše“. Njegov potpuni i konačni poraz dogodiće se pod našim nogama. Čvrsto se držite istine koja je zapisana u Otkrivenju 12,10: „I čuh glas veliki na nebu koji govori: Sad posta spasenje i sila i carstvo Boga našeg, i oblast Hrista Njegovog; jer se zbaci opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našim dan i noć“.

3. Dočekajte dobrodošlicom pomoćnike i saradnike (21-23)

Nastavljajući, Pavle imenuje osam hrišćana koji su imali velikog uticaja na njega, samo što ovoga puta navodi vernike koji su s njim u Korintu i koji žele da pozdrave crkvu u Rimu: „Pozdravlja vas Timotije, pomoćnik moj, i Lukije i Jason i Sosipatar, rođaci moji. Pozdravljam vas i ja Tercije, koji napisah ovu poslanicu u Gospodu. Pozdravlja vas Gaj, domaćin moj i cele crkve. Pozdravlja vas Erast, blagajnik gradski, i brat Kvart.“

* **Timotije.** Pavle je bio Timotijev mentor i služio mu je kao duhovni otac. Da li ste vi nečiji mentor? Ili možda treba da pronađete nekoga ko će biti vaš mentor?

* **Lukije, Jason i Sosipatar.** Ovu trojicu Pavle imenuje kao svoje rođake. Pavle je imao versku povezanost sa svojom porodicom i služio je zajedno s njima. Roditelji, hajde da negujemo sopstvenu veru i veru svojih najbližih u domu i tražimo prilike da zajednički služimo.

* **Tercije.** On je bio sekretar, što znači da je zapisivao ono što je Pavle diktirao. Ovo ukazuje na Pavlov timski pristup službi. Neki veruju da mu je sekretar bio potreban zbog slabog vida. Da li vi pomažete nekome? Da li tražite pomoć od drugih?

* **Gaj.** Znamo da je Pavle u Korintu krstio nekoga sa istim imenom (1. Korinćanima 1,14). On posle krštenja nije prestao da otvara svoje srce Gospodu. On je otvorio i vrata svog doma i postao vođa male grupe. Da li ste kršteni? Da li otvarate svoj dom za Božje namere? Da li ste član male grupe? Ako ste talentovani i kvalifikovani, postoji li nešto što vas sprečava da služite kao vođe?

* **Erast.** Kao gradski blagajnik, imao je značajan posao i koristio ga za napredak Hristovog dela i Njegovog carstva.

* **Kvart.** U Pavlovo vreme su mnogi robovi nosili ovo ime. Umesto da im daju prava imena, robovlasnici bi koristili brojeve: Primusom bi zvali prvog roba; Sekund se zvao drugi rob; Tercije treći i Kvart četvrti. Lepo je znati da se Pavle družio sa svim ljudima, ne uzimajući u obzir društveni položaj, pol ili poreklo.

* **Nastavite da svedočite (24-27).** Treba da se čuvamo, postanemo mudri i upućujemo dobrodošlicu. U poslednjim stihovima, Pavle nam nalaže i da svedočimo: „*A onome koji vas može utvrditi po jevanđelju mom i propovedanju Isusa Hrista, po otkrivenju tajne koja je bila sakrivena od postanja sveta, A sad se javila i obznanila kroz pisma proročka, po zapovesti večnog Boga, za poslušanje vere među svima neznabošcima, Jedinom premudrom Bogu, kroz Isusa Hrista, slava vavek. Amin.*“

* **Bog nas utvrđuje.** To znači „da smo postavljeni u ispravan položaj“ i da se trudimo da osposobimo i druge koji su povezani sa Hristom da postanu verni sledbenici koji neprestano rastu u svojoj veri. Jedan drugi prevod kaže da nas Bog postavlja na noge.

* **Moramo da budemo usmereni ka jevanđelju.** Zapazite koliko je Pavle posvećen poruci jevanđelja i njenom objavljivanju. Mi treba da sejemo seme jevanđelja i posmatramo kako raste uz Božju pomoć.

Pavlovo uputstvo podseća na Isusove reči iz Marka 4,26.28: „*Tako je carstvo Božje kao čovek kad baci seme u zemlju; I spava i ustaje noću i danju; i seme niče i raste, da ne zna on. Jer zemlja sama od sebe najpre donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu.*“

* **Moramo da obznanjujemo ono što nam je otkriveno.** Baš kao što se tajna jevanđelja otkriva kroz živu Reč i pisanu Reč, i mi moramo da budemo posvećeni kako bismo je pojednostavili za one koji još uvek ne razumeju. To je cilj našeg propovedanja.

* **Moramo da misioniramo.** Vidimo da je jevanđelje namenjeno za sve narode, ali moramo da se postaramo da misionijski služimo i tamo gde se nalazimo.

* **Moramo da pozivamo ljude da veruju i da budu poslušni.** Istinska vera dovešće do potpuno predanih sledbenika. A potpuno predani sledbenici su poslušni. Ako verujemo u Boga, radićemo ono što nam On kaže. Cilj jevanđelja je da Ga svi narodi veruju i slušaju.

* **Samo mudar Bog bi mogao da smisli ovakav plan.** Na kraju ove poslanice nam je upućen i blagoslov: „*Jedinom premudrom Bogu, kroz Isusa Hrista, slava vavek. Amin.*“ Dok razmišljamo o ovim predivnim istinama i o vremenu u kome je Isus živio na ovoj zemlji, naš jedini zadatak je da Mu se u potpunosti predamo. Ako nikada niste predali Spasitelju svoj život, priznajući grehe i primajući besplatni dar večnog života, učinite to sada. Ako ste vernik, ali ste odlutali od Boga, vreme je da se vratite. Odvojite vreme za molitvu i tražite Božje vođstvo kako biste Mu bili verni i poslušni. Ne postoji drugi način, nego da Mu budemo verni i poslušni.

2. Subota, 07. februar 2015.

OPASNOSTI MLAKOG SRCA

1. Dnevnika 25,1-16.

Većina nas je navikla da na tipični pozdrav, „Kako si?“ odgovaramo automatski, skoro bez razmišljanja: „Dobro, a kako si ti?“ Odgovor jednog studenta iz Indije bi vas iznenadio! Umesto brzog, „Kako si?“, on bi stao, pogledao vas u oči i upitao, „Kako ti je duša, brate?“ Eto pitanja o kojem

želim da razmislite. Ovo pitanje želim da postavim svima vama danas. Kako ti je srce, brate? Kako ti je srce, sestro?

Danas ćemo se usmeriti ka jednoj manje poznatoj biblijskoj ličnosti po imenu Amasija. On je bio car u Judeji oko 200 godina nakon Davidove vladavine. Izveštaj o njegovoj vladavini nalazi se u 2. Knjizi Dnevnika, 25. poglavlju. Kada biste počeli da čitate biografiju nekog političara iz našeg vremena, zapazili biste da izveštaj počinje njihovim mlađim danima, da zatim slede hronološki poređani važni događaji u njihovom životu i da se izveštaj završava sumiranjem njihovog karaktera i njihovih dostignuća. Ali u Bibliji izveštaji o ljudima ne idu tim redosledom. Kada je u Bibliji predstavljen neki car, izveštaj otpočinje stanjem srca te osobe. U ovom slučaju, car Amasija je imao mlako srce. Pogledajte tekst iz 2. Dnevnika 25,2.

1. Mlako srce - 2. Dnevnika 25,2

„On činjaše što je pravo pred Gospodom, ali ne celim srcem.“ Dajte mi trenutak da vam predstavim sve okolnosti događaja u njegovom životu. Nakon vladavine cara Davida i cara Solomuna, Izrailjsko carstvo se podelilo na dva carstva, na Judu i Izrailj. Dva carstva su imala malo dodirnih tačaka. Južno Judino carstvo imalo je sve ono što danas povezujemo sa Izrailjem: Jerusalem je bio njihov glavni grad, Hram je bio tamo a carevi na prestolu su bili Davidovi potomci. Severno carstvo, za razliku od Jude, nije imalo ništa od toga, ali je ipak zadržalo ime Izrailj.

Judino carstvo prošlo je kroz težak period. Car Amasija je nasledio presto nakon ubistva svog oca. U stvari, poslednja tri vladara pre Amasije su ubijena... pa je Amasija imao dobar razlog da se osvrće preko ramena dok je sedeo na prestolu. Prema tekstu, Amasija je naredio da se pogube ubice njegovog oca, ali nije pogubio sinove tih ubica. Ovu taktiku koristila je većina vladara kao „bezbednosnu meru.“ Ali je Amasija poslušao Mojsijev zakon koji kaže da sinovi ne treba da budu kažnjeni zbog greha svojih očeva. Drugim rečima, do sada je činio sve što je bilo ispravno u Božjim očima.

U tekstu zatim vidimo kako se Amasija priprema da napadne pogranični narod - Edomce. Da bi ojačao vojsku, unajmio je 100,000 plaćenika iz Izrailja. To su bili profesionalni vojnici. Ali je problem bio u tome što je Izrailj postao neveran Bogu. Božja naklonost više nije bila nad njima. Pravljenje saveza sa bezbožnim narodom bilo je protiv Božjeg zakona. Zato je jedan prorok podsetio Amasiju: „Bog ima moć

da ti pomogne ili da te zbací. Oslobodi se plaćenika ili ćeš izgubiti Božju naklonost.“

Amasija je obratio pažnju na upozorenje, ali je ipak pokušao da pregovara sa prorokom. Uostalom, on je unapred platio tim vojnicima i nije želeo da izgubi svoju značajnu investiciju. Deveti stih kaže: „*Tada reče Amasija čoveku Božjem: A šta će biti sa sto talanata što sam dao vojsci Izrailjevoj?*“ Ovo je prvi nagoveštaj da Amasija nije celim srcem želeo da sluša Boga. Istina je da je Amasija govorio o velikoj količini novca. 100 talanata iznosilo je skoro 4 tone plemenitog metala. Po sadašnjoj vrednosti, to bi bilo više od pola miliona dolara. Amasijino srce bilo je usmereno na zemaljske, materijalne brige. Ali prorok ga ponovo podseća na Boga i Njegovu moć: „*A čovek Božji reče: Ima Gospod da ti da više od toga.*“

I tako je Amasija poslušao Boga. Otpustio je plaćenike (oko četvrtinu čitave svoje vojske) i uz Božju pomoć izvojevao presudnu vojnu pobedu. Ali onda Amasija čini nešto potpuno neočekivano! Četrnaesti stih kaže da je uzeo idole iz Edoma (od Idumejaca), a još gore od toga, klanjao im se!

Upravo je osvojio veliku pobedu, očigledno uz Božju pomoć. Imao je svaki mogući razlog na svetu da proslavlja Boga i samo Boga. Ali umesto toga on se okreće idolima. Činilo se kao da trči dobru trku - a onda je iznenada skrenuo sa staze. Očigledno je da je njegovo srce od mlakog iznenada postalo potpuno hladno.

2. Hladno srce - 2. Dnevnika 25,14

Božji prorok ponovo ukazuje Amasiji da je ono što je uradio ne samo pogrešno, već potpuno nerazumno: „Ako je tvoja vojska pobedila njihovu vojsku, zar to nije dovoljan dokaz da je tvoj Bog bolji od njihovih bogova?“

Ali Amasijino srce se ne okreće ka Bogu. Na njega je već znatno uticala bezbožnička kultura oko njega. U to vreme su ljudi verovali da kada neka nacija pobedi u bici, to nije zato što je njihov bog jači, već zato što je gubitnike njihov bog napustio i prešao na drugu stranu. Klanjajući se idolima, Amasija je mislio da im zahvaljuje na tome što su „pomogli“ u njegovoj pobedi... kao da jedini pravi Bog ne bi mogao da mu podari pobedu bez njihove pomoći.

Ono što najviše uznemirava u ovom izveštaju jeste što se u jednom momentu čini da Amasija služi Bogu a u sledećem se drsko klanja stranim idolima. Da li ste ikada videli tako nešto?

* Poznati hrišćanski vođa koji je 100% posvećen Božjem delu iznenada se pojavljuje na prvoj strani nekih novina o skandalima.

* Prijatelj ili mentor koji vam je pomogao da rastete kao hrišćanin iznenada upada u depresiju ili u ljutnji napušta Boga.

* Mladi hrišćanin koji je sasvim predan Bogu, iznenada odlučuje da sve zaboravi i vrati se starom životu.

Pošto mi možemo da vidimo čoveka samo spolja, teško nam je da razumemo njihove postupke. Ali kada bismo mogli da vidimo srce onako kako ga Bog vidi, sigurno bismo videli da ono više nije ni mlako već potpuno hladno i da postaje kameno srce.

3. Kameno srce - 2. Dnevnika 25,16

Setite se kako je u Pismu opisano stanje Amasijinog srca: „*On činjaše što je pravo pred Gospodom, ali ne celim srcem*“ (2. Dnevnika 25,2).

Poslušnost je važna, ali nije dovoljna. Bog traži srce koje je u potpunosti predano Njemu. Amasija je činio ono što je ispravno, ali nikada nije u to uložio svoje celo srce. Započeo je sa verom, ali je to bila nestabilna, mlaka vera. Čak i nakon što je sagrešio klanjajući se idolima, Bog mu je, u svojoj milosti, dao još jednu priliku. Ali pogledajte kako je on odgovorio na prorokovo upozorenje: „*I kad govoraše caru, on mu reče: Jesi li postavljen caru za savetnika? Prestani; zašto da pogineš?*“ (2. Dnevnika 25,16a).

Drugim rečima: „Ne želim da čujem šta Bog ima da kaže. Ako ne prestaneš da pričaš, narediću da te pogube.“ To je bila opasna pretnja iz koje je prorok zaključio da će kameno srce uništiti Amasiju: „*I tako presta prorok, ali reče: Znam da te je Bog naumio istrebiti kad to radiš a ne slušaš savet moj*“ (2. Dnevnika 25,16b).

Ostatak priče ide nizbrdo velikom brzinom. Car kamenog srca upada iz jedne katastrofe u drugu. Najpre napada severnu naciju Izrailj i doživljava poraz. Izrailjci ga zarobljavaju i zatim pljačkaju jerusalimski Hram i carsku palatu. Nakon deset godina Amasija je pušten i vraća se u svoju uništenu zemlju. Ali je posle nekog vremena proteran iz palate i pogubljen od strane sopstvenog naroda.

1. Korinćanima 10,6 nam kaže da su starozavetni izveštaji zapisani da bi nam služili za primer. Zato treba da se zapitamo: Šta možemo da naučimo iz Amasijinog života?

Ako ne bismo mogli da naučimo ništa drugo, iz Amasijinog primera možemo da vidimo da je mlako srce opasno. Ako ne obratimo pažnju na njega, ono će na kraju postati hladno i kameno.

Kada govorimo o srcu, obično mislimo na naša osećanja. Ali kada se u Starom zavetu govori o srcu, tim izrazom nisu obuhvaćena samo naša osećanja, već i naš um, naša volja, naša celokupna duhovna priroda. Stanjem srca se opisuje čitav život jedne osobe. Isus je rekao da je najveća zapovest: „*Ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom misli svojom*“ (Matej 22,37; 5. Mojsijeva 6,5).

Zaključak

Dozvolite da vas ponovo pitam: Kakvo je danas vaše srce? Ja odmah pomislim na dve vrste ljudi.

Prva su ljudi - mnogi od vas se uklapaju u ovu kategoriji - koji vredno rade, trudeći se da služe Bogu u crkvi, na poslu i u svojim porodicama. Vi ste vredni i posvećeni u svojoj poslušnosti Bogu. Ali možda treba da se zapitate: „Kako je moje srce? Da li mislim na Onoga za koga radim? Da li se moje srce hladi?“

Setite se da Bogu nije potreban sav vaš naporni rad. Otac pun ljubavi dozvoljava svom detetu da mu „pomogne“ iako bi sam uradio posao brže i bolje. Bog nam dozvoljava da radimo sa Njim kako bismo imali čistu radost Njegovog prisustva i kako bismo radili ono što On voli zajedno sa Njim.

Ako je vaše srce postalo mlako, obratite pažnju na njega. Dugo razgovarajte sa Bogom. Izlijte Mu svoje srce. Vratite ga u Njegove ruke. Nemojte da dozvolite da vaše srce postane hladno.

Druga grupa se sastoji od vas koji sedite u crkvi zato što je to ono što danas morate da uradite. Ali kada budete izašli kroz vrata, Bog vam više neće biti važan. Bog ne igra ulogu u vašem svakodnevnom životu. Upitajte se: „Kako je moje srce?“ Ako je u najboljem slučaju odgovor, „mlako“, onda je vreme da zamolite Boga da upali vatru u vama. Potražite Ga čitavim srcem. On će vam pomoći da Ga pronađete. On će uzeti hladno, mrtvo srce i vratiti ga u život.

JAVIS: IZDIGNUT IZNAD SVOJIH OKOLNOSTI

1. Dnevnika 4,9-10.

Šta se krije u imenu? Sva imena imaju značenje, neka pozitivno a neka negativno. Evo tri muška imena koja imaju negativno značenje: Bajron - štala za krave; Calvin - onaj koji je ćelav; Jakov - varalica. A evo i tri ženska imena koja imaju negativno značenje: Sesilija - slepa; Porša - svinja; Klaudija - hroma. Nekada davno ljudi su verovali da će ime koje daju detetu, odrediti njegov karakter. Mnogi ljudi misle da ime može mnogo da pomogne i u odabiru životnog poziva. Oni veruju da će na primer, devojke sa imenom Ema ili Vinifred biti uspešnije ako se bave tradicionalno ženskim zanimanjima kao što su medicinska sestra ili frizerka, dok se od mladića sa imenima kao što su Boris i Bruno očekuje da budu uspešni u tradicionalno muškim zanimanjima, kao što su vodoinstalater ili vozač kamiona.

Naša kultura ne obraća mnogo pažnje na značenje imena, ali su u drevnoj jevrejskoj kulturi ona imala veliki značaj. Ustvari, ime je često određivalo način na koji vas drugi posmatraju. Dok budemo čitali današnji tekst, upoznaćemo čoveka po imenu Javis, čije ime je nedvosmisleno izazivalo druge da ga posmatraju sa visine. Možda se pokazalo da je značenje njegovog imena postalo prilično velika smetnja. Sasvim je moguće da je to ime opterećivalo čoveka koji ga je nosio. Sve što možemo da otkrijemo o Javisu nalazi se u dva kratka stiha u 1. Knjizi Dnevnika. Iako su obaveštenja o njemu prilično škrta, njegovo ime mnogo govori. Iako mu ime nije zapisano među divovima vere iz Jevrejima 11, on je bio čovek velike vere. Javis nam pruža odličan primer vere i odlučnosti. Danas ćemo istražiti snažne pouke koje možemo da naučimo od ove malo poznate ličnosti iz Starog zaveta.

I. Bolje upoznavanje sa Javisom

A. Značenje Javisovog imena

1. Teološki, ova dva stiha su veoma značajna i iz njih možemo da naučimo važne lekcije.
2. Odlomak nam otkriva da je Javis bio iz Judinog plemena.
3. Ime Javis može da znači bol ili žalost.

4. Majka mu je dala to ime zbog velikog bola koji je pretrpela prilikom njegovog rođenja.

B. Reputacija koja ne odgovara imenu

1. Javis je bio uticajan pojedinac, jer se smatra slavnijim od svojih rođaka.
2. Jevrejski čitalac bi pomislio da je prilično ironično da osoba po imenu „bol ili žalost“ bude najslavnija u svojoj porodici.
3. Ovakav opis obično se odnosi na osobu koja je ispravna pred Bogom i pred drugima.
4. Ostatak odlomka otkriva čoveka koji je hodao kroz život verom i imao odlučnost da se uzdigne iznad svojih okolnosti.

C. Javis je imao veliku veru u Boga

1. Pisac ne kaže da je Javis bio čovek velike vere, ali je to očigledno iz načina na koji pristupa Bogu u molitvi.
2. Pisac jasno uzdiže Javisa kao primer kojeg čitaoci treba da imitiraju.
3. Svi smo čuli da dela govore glasnije od reči, a u Javisovom primeru je očigledno da se njegova velika vera vidi u njegovim delima.
4. Njegova vera otkriva se u činjenici da je pozvao Izrailjskog Boga da čuje njegovu molitvu, verujući da će je uslišiti.
5. Ovde bismo mogli da zastanemo i pokušamo da sagledamo Javisov primer na praktičan način. Hajde da postavimo sebi tri važna pitanja:
 - a. Šta mislite da drugi govore o vašoj veri?
 - b. Da li je vaša vera očigledna na svakom području vašeg života?
 - c. Da li je vaša vera vidljivija u vašim rečima ili u delima?

II. Javisova ambiciozna molitva

A. Četiri stvari koje Javis traži od Boga

1. Javis je traži da ga Bog blagoslovi.
 - a. Možda je imao želju da se oslobodi stigme koja je bila pilepljena za njegovo ime.
 - b. Tražio je od Boga da promeni okolnosti njegovog života.
 - c. Javis je želeo nešto više od obične svakodnevice.
2. Javis je tražio od Boga da uveća njegovu teritoriju.

- a. On je tražio više od zemljišta.
 - b. Njegov zahtev je podrazumevao i molbu da Bog uveća njegovo potomstvo.
 - c. Taj zahtev je mogao da se odnosi i na molbu da Bog poveća njegove mogućnosti da Mu služi.
3. Javis je tražio da Božja ruka neprestano bude sa njim.
 - a. Ovaj zahtev se prvenstveno odnosio na to da ga Bog vodi.
 - b. Drugo, odnosio se na to da Božja ruka nastavlja da blagosilja njegov život.
 - c. Javis je stavio svoje potpuno poverenje u Božju sposobnost.
 4. Javis je traži od Boga da ga sačuva od zla.
 - a. Očigledno je da je time tražio Božju zaštitu.
 - b. To je takođe bio uzvik Bogu da spreči nesreću u njegovom životu.
 - c. Javis je možda tražio od Boga da spreči opterećenja koja su izvirala iz prošlosti.

B. Važnost načina na koji Bog odgovara na Javisovu molitvu

1. Bog je čuo Javisovu molitvu iz srca, molitvu koju je uputio u veri i uslišio ju je podarivši mu sve što je tražio.
2. Ovaj odlomak nas uči da Božji narod uvek treba da traži Boga i da Mu upućuje molitve u veri.
3. Božja sila može da savlada bilo kakvu prepreku. On može da preokrene bilo koju situaciju sa kojom se suočavamo.
4. Božja blagodat je uvek na raspolaganju onima koji Mu ponizno dolaze u molitvi.
5. Ovaj biblijski događaj nas uverava da će Bog čuti molitvu vere i velikodušno odgovoriti.

III. Pitanja na koja nas izveštaj o Javisu podstiče

A. Šta treba da bude značenje našeg imena?

1. Kad bi vaše ime odražavalo vaš karakter, kako bi ono tada glasilo?
2. Kao hrišćani, mi nosimo ime Isusa Hrista i naš život treba da odražava Njegov karakter.
3. Kao i Javis i mi treba da težimo da naše ime odražava Božju blagodat i Njegove blagoslove.

4. Ni nas ne sme da ometa stigma naše prošlosti ili poteškoće i bolovi sadašnjih okolnosti. Bog ima sposobnost da nas oslobodi od njih.

B. Gde se nalazimo na svom duhovnom putovanju?

1. Da li ste zadovoljni svojim duhovnim stanjem? Na ovo pitanje svako od nas treba da odgovori glasnim NE!
2. Bog za nas želi da poželimo više, da izađemo iz naših zona udobnosti i posegnemo ka novim duhovnim visinama.
3. Hrišćanski život treba da bude stalni rast, iako sve dok budemo na ovoj zemlji, nećemo stići na nivo na kom želimo da budemo.
4. Ako zaista želimo da se to ostvari u našem životu, moramo da stavimo svoje potpuno poverenje u Boga kome ništa nije nemoguće.

C. Šta želimo da Bog učini za nas?

1. Javis se nije bojao da traži od Boga velike stvari, dok mi nažalost često tražimo vrlo malo od Boga.
2. Nije nam potrebna vera da bismo „igrali” na sigurno; vera stupa na scenu kada tražimo od Boga da nam pomogne u ostvarenju onoga što nikada ne bismo mogli sami.
3. Naš Bog ima neograničenu moć i želi da nas blagoslovi na načine koje tek treba da zamislimo. Jedino što Boga ograničava smo mi sami.
4. Danas treba da izađemo hrabro pred Boga, kao Javis, i da zatražimo od Njega da preokrene naš život i našu crkvu.
5. Kao hrišćani i kao crkva, treba spremno da pokušamo velike stvari, kako bi bilo očigledno da je njihov uspeh Božje delo.

Zaključak

Priča se da je jednog dana Mikelandelo ušao u svoj atelje da pogleda radove učenika. Kad je došao do slike jednog od svojih omiljenih učenika, zastao je i posmatrao to umetničko delo dugo vremena. Zatim je, na opšte iznenađenje svih, iznenađa uzео četkicu i ispisao jednu reč preko celog platna. Napisao je „amplius“ što znači „veće“. Mikelandelo nije uništio rad ovog učenika, zbog toga što učenik nije imao talenat ili dobru tehniku, već zato što je veličina platna učinila je da oblici onoga što je slika prikazivala izgledaju zbijeno i zgusnuto. Trebao je da uzme veće platno!

II tromesečje

4. Subota, 04. april 2015.

NAČELA PRAVE HRIŠĆANSKE SLUŽBE

1. Petrova 4,10.

„I služite se među sobom, svaki darom koji je primio, kao dobri pristavi različne blagodati Božije“ (1. Petr. 4,10).

Vredno radite kako biste dali svoje najbolje u službi za Gospoda. Ali ako vaš trud ne postiže mnogo, vreme je da se zapitate da li sledite biblijska merila. Redovno procenjivanje vaše službe prema biblijskim merilima može da načini razliku između uspeha i neuspeha. Evo pet suštinskih načela za biblijsko obavljanje propovedničke službe:

1. Neka Biblija postane vaš vrhovni autoritet

Prihvatite da je Biblija, u svojoj celini, najveći autoritet za veru i svakodnevni život. Stvorite naviku da vredno, objektivno i temeljito proučavate Bibliju. Sagledajte svaku aktivnost, plan, novu ideju i crkvenu tradiciju kroz prizmu Pisma da vidite da li su u skladu sa njim. Kada procenjujete biblijski autoritet neke doktrine ili aktivnosti, postavljajte ova pitanja:

- * Koja je osnovna ideja iza ovoga?
- * Da li je ovo zapovedeno u Pismu?
- * Da li je ovo po Božjoj volji?

* Ako nije u pitanju zapovest, da li se radi o nekom potrebnom i jasnom biblijskom načelu?

* Ako nije u pitanju načelo, da li je aktivnost dozvoljena u biblijskom učenju, da li je u skladu sa Pismom?

* Da li sam ovo doveo u sklad sa svim povezanim biblijskim učenjima, direktno ili indirektno?

* Da li ta aktivnosti održava ravnotežu sa svim drugim povezanim biblijskim istinama?

Budite obazrivi kada je reč o konceptima koji su trenutno popularni u obrazovanju, zabavi i medijima i spajaju pogrešne ideje (kao što je zapažanje da je svaka vrsta posvećenosti nerazumna) sa biblijskom istinom (koja govori o tome kako posvećenost odražava pravu ljubav i koliko je korisna svima koji su uključeni u njeno izučavanje). Analizirajte savete, propovedanje i učenje vaše crkve u odnosu na Pismo, kako biste odredili da li su zdrava i ispravna.

2. Pomozite crkvi da uskladi svoj život sa svojom biblijskom svrhom

Vernici treba da doživljavaju bogoslužjenje u svim aspektima svog života - ne samo tokom subotnog bogoslužjenja. Muzičke tačke u crkvi treba da budu izvođene na slavu Boga, a ne ljudi. Svi vernici treba da imaju priliku da učestvuju u pesmama i da dožive duhovno uzdizanje. Služba poučavanja u crkvi treba da stvara učenike. Važno je da vernici mogu da se pridruže malim grupama što će im pomoći da budu odgovorni za svoj duhovni rast i da dobiju podršku i ohrabrenje koje im je potrebno. Pastor treba da se stara za emotivne, fizičke i materijalne potrebe svojih vernika. Crkva mora da ima uticaj u društvu u kojem se nalazi i stoga je važno da obavlja službe koje su osmišljene za dobrobit lokalne zajednice.

3. Dozvolite Svetom Duhu da deluje

Prepoznajte duhovne darove i talente koji su potrebni da bi se ostvarila svrha crkve, kao što su: duhovni darovi propovedanja, poučavanja i upravljanja; sposobnost za vođenje bogoslužjenja u duhu i istini; sposobnost za objavljivanje Božje istine kroz propovedanje; sposobnost za proučavanje Biblije sa drugima; sposobnost za prepoznavanje duhovne potrebe neke osobe i upućivanje mudrog saveta; sposobnost za sagledavanje praktičnih potreba vernika u crkvi i ispunjavanje tih potreba; sposobnost za zadobijanje ljudi za Hrista; sposobnost za služenje

fizičkim i društvenim potrebama zajednice na način koji ljude privlači Bogu. Treba pomoći svakom verniku crkve da otkrije, u potpunosti razvije i upotrebi u službi svoje darove i talente, onako kako ih Bog poziva da to čine. Kada se ne ispunjava u potpunosti svrha vaše crkve, molite se da Sveti Duh pomogne u takvoj situaciji. Ohrabrite vernike da se često mole - ne samo za svoje fizičke potrebe, već i za duhovne potrebe ljudi koje poznaju - ljudi u vašoj lokalnoj zajednici i ljudi širom sveta koji još nisu čuli Jevanđelje. Podstaknite ih da upućuju molitve ispunjene verom koje pokazuju da željno očekuju Božji odgovor. Važno je da crkva nauči kako da svakodnevno zavisi od neograničene sile Svetog Duha, umesto da se oslanja na sopstvene ograničene sposobnosti.

4. Neka svaki Hristov sledbenik bude uključen u Božji plan propovedanja jevanđelja

Crkva treba da podstakne svakog vernika da prihvati Isusov poziv za svedočenje drugima o sili Jevanđelja u naporu spasavanja izgubljenog čovečanstva. Ona treba da pomogne svojim vernicima da nauče kako da pokažu i ispričaju drugima kako Isus deluje u njihovom životu. Neka vođe crkve među članovima, istrajno traže ljude koji imaju poseban dar za evangelizam i neka im obezbede obučavanje koje im je potrebno kako bi postali još uspešniji dok koriste svoje duhovne darove. Crkva treba da nauči više o ljudima do kojih istina još nije doprla. Vernici treba da se staraju o tim ljudima i urade nešto povodom toga. Planirajte kratkoročne misionske akcije i temeljno se pripremite za njih; zatim podstaknite misionski orijentisane vernike da iznose crkvi svoja iskustva. Neka se vernici često mole za globalni misionski rad i neka posreduju za naročite potrebe onih koji su uključeni u njega. Takođe je važno da svi naučimo kako da, prema biblijskim načelima, upravljamo svojim novcem. Mi ćemo rasti u svojoj duhovnoj zrelosti i na taj način što ćemo finansijski ulagati u službu crkve.

5. Sledimo Isusov primer sluga - vođe

Neka Isus bude Gospodar našeg života i službe. Gledajmo na Isusa kao na najveći primer službe i vođstva. Ali da bismo sprečili vođe u našoj crkvi od zloupotrebe lične moći, moraju postojati pravila. Neka se vođe služe autoritetom na način kojim će ohrabriti jedni druge da sebe smatraju odgovornima za vođstvo sa integritetom. Neka ljubav - prema

Bogu i drugim ljudima - bude glavna motivacija za službu vođe crkve. Nemojmo izgubiti iz vida Božju svrhu za svoju crkvu. U crkvi je potrebno služiti. Nemojmo sedeti skrštenih ruku, već preduzmimo inicijativu da ispunimo potrebe koje vidimo. Služimo dragovoljno i spremno. Neka dela svih vernika govore glasnije od njihovih izjava o tome koliko su ozbiljni u svojoj veri. Budimo ponizni. Često upućujmo molitve pune vere. Radimo na izgradnji jedinstva u crkvi ohrabrujući vernike da među sobom grade srdačne međuljudske odnose. Podstičimo jedni druge da budemo ispunjeni Svetim Duhom i dozvolimo da budemo ponizno vođeni Duhom i biblijskim načelima.

5. Subota, 02. maj 2015.

ŠTA DA RADITE KADA NESTANE VINA

Jovan 2:1-11.

Prvo Isusovo čudo dogodilo se u mestu zvanom Kana Galilejska, za vreme svadbe. Kana je bila neupadljivi gradić koji se nalazio u blizini Nazareta. Kana u svoje vreme nije bila društveno istaknuta. U stvari, biblijskim istraživačima bilo je potrebno 1.800 godina pre nego što su shvatili gde se ovaj grad uopšte nalazio.

Isusova majka Marija, Isus i Njegovi učenici bili su pozvani na svadbu. Pošto je društveni položaj bio veoma važan u Jevrejskoj kulturi tog vremena, pretpostavljamo da je ovo bilo venčanje prosečnih ljudi, sa stanovišta finansija. Pošto je Marija bila siromašna, nikada ne bi bila pozvana na svadbu bogataša. Zanimljivo je zapaziti da se Isusova služba, kao i Njegovo rođenje, odvijalo u malom, nevažnom gradu sa običnim, svakodnevnim ljudima.

Venčanja su bila, a i još uvek su, velika stvar u Jevrejskoj kulturi. Postoji određen protokol koji mora da se sledi. Ako je nevesta bila devica, venčanja su se održavala sredom. Ako je mladoženja bio udovac, venčanje bi bilo u četvrtak.

Svadbena ceremonija bi počela kasno uveče nakon gozbe. Otac neveste bi uzeo svoju ćerku pod ruku i, sa svadbenom povorkom iza sebe, njih dvoje bi prodefilovali ulicama njihovog mesta kako bi svi

moгу da izađu i čestitaju nevesti. Konačno bi svadbena povorka stigla u dom mladoženje. Venčanje se doslovno odvijalo pred ulazom u dom mladoženje. Nije to bila kratka ceremonija... proslava je trajala danima. Bilo je to vreme velikih proslava.

Nakon svadbene ceremonije, nevesta i mladoženja hodali bi ulicama praćeni ljudima koji su nosili upaljene baklje. Pored njih su išli oni koji su im držali baldahin nad glavom. Svadbena povorka uvek je išla najdužim putem kroz mesto, kako bi im što više ljudi poželelo sreću.

Medeni mesec tada nije bio uobičajen. Par bi svoj dom držao otvorenim čitavih nedelju dana. Prema njima su se ponašali kao prema kraljevskom paru. Oblačili su se u lepu odeću, a poneki su nosili i krune na glavi. Kakvu god želju da su imali, sve im je bilo ispunjavano. Njihova reč bila je zakon! Po pravilu je porodica mladoženje trebala da obezbedi svu hranu i piće za ovu sedmicu proslavljanja. I sada, znajući sve ove informacije, počnemo da čitamo naš biblijski odlomak iz Jovana 2,1-11:

„I treći dan bi svadba u Kani galilejskoj, i onde beše mati Isusova. A pozvan beše i Isus i učenici Njegovi na svadbu. I kad nesta vina, reče mati Isusova Njemu: Nemaju vina. Isus joj reče: Šta je meni do tebe ženo? Još nije došao moj čas. Reče mati Njegova slugama: Šta god vam reče učinite. A onde beše šest vodenih sudova od kamena, postavljenih po običaju jevrejskog čišćenja, koji uzimahu po dva ili po tri vedra. Reče im Isus: Napunite sudove vode. I napuniše ih do vrha. I reče im: Zahvatite sad i nosite kumu. I odnesoše. A kad okusi kum od vina koje je postalo od vode, i ne znaše otkuda je (a sluge znahu koje su zahvatile vodu), zovnu kum ženika, I reče mu: Svaki čovek najpre dobro vino iznosi, a kad se opiju onda rđavije; a ti si čuvao dobro vino dosle. Ovo učini Isus početak čudesima u Kani galilejskoj, i pokaza slavu svoju; i učenici Njegovi verovalaše Ga.“

Domaćin je otkrio da im ponestaje vina. Imali su više gostiju nego što su očekivali. U kulturi tog vremena nedostatak vina značio je loše gostoprimstvo, a to je bila sramota. Jevreji se nisu opijali na ovim proslavama – i opijanje je bilo sramno. Ali bi domaćin mogao da bude tužen za kršenje pravila gostoprimstva prema svojim gostima.

Očigledno nisu imali novca da odu i kupe još vina. Možemo da pretpostavimo da je Isusova majka bila blizak prijatelj mladoženjinom majci pa je tako saznala za ovaj problem.

Marija prilazi Isusu i kaže Mu: „Sine, imamo problem i potrebna nam je Tvoja pomoć. Mladoženjinom porodici ponestaje vina.“

Činjenica da je Marija došla Isusu sa takvim problemom nam govori da se Isus stara za svakodnevne stvari u našem životu.

Isusov odgovor majci deluje pomalo grubo, ali On nije bio grub, već je počeo da se usmerava ka svom životu službe i zbog toga je počeo da se odvaja od porodice.

Jovan Isusovo prvo čudo naziva znakom. Znaci se obično postavljaju kako bi nam dali neku informaciju ili nas usmerili u određenom pravcu. Hristova čuda uvek su imala za cilj da otkriju Božju slavu i da nas usmere ka Njegovom karakteru. Hajde da pogledamo šta ovaj prvi znak znači za nas danas.

I. Ovaj znak nam govori da vina može da nestane

A. Marija je shvatila ozbiljnost situacije. To možete da čujete u njenim rečima: „Nemaju vina.“

1. Za Jevrejski narod, vino je bilo simbol radosti. Jevrejski rabini imali su izreku: „Bez vina nema radosti.“ Na svadbi u Kani nestalo je radosti!

2. Marijina izjava označava i prazninu našeg života bez Hrista.

3. Marijina izjava se ne odnosi samo na tečno osveženje na svadbi. Ona je simbol našeg života. Zastrašujuće je kada „nestane vina.“

Ilustracija: Ako se spomene ime „Ernest Hemingvej“, većina nas neće znati sve detalje njegovog života, ali skoro svi znaju da je on bio poznati pisac. Hemingvej je bio odličan pripovedač. Mnoge od njegovih knjiga smatraju se klasicima. Njegova knjiga, Starac i more, koju je napisao dok je živeo na Kubi, otkriva njegovu genijalnost. 1954. godine je osvojio Nobelovu nagradu za književnost. U ranim godinama je živeo punim plućima. Tokom Prvog svetskog rata je bio novinski izveštač i vozač ambulantanhi kola. Učestvovao je u Španskom građanskom ratu. Imao je mnoge prijatelje, od matadora do pisaca. Šta god da je radio, radio je to do kraja, „pio je prirodno vino života“. Ali je došao dan kada je vina nestalo. Karlos Beker ovako opisuje taj trenutak u Hemingvejevoj biografiji:

– Nedelja ujutro osvanula je vedra i bez oblaka. Ernest se probudio rano, kao i uvek. Obukao je crveni „carski ogrtač“ i tiho sišao tapaciranim stepenicama. Rano jutarnje sunce pružalo se dugački zracima po podu dnevne sobe. Zapazio je da su puške zaključane u podrumu, ali su ključevi skladišta, kao što je dobro znao, bili na prozoru iznad kuhinjske sudopere. Na vrhovima prstiju sišao je u podrum i otključao vrata skladišta. Vazduh je bio ustajao kao u grobnici. Izabrao je sačmaricu sa dve cevi. Godinama ju je koristio za gađanje golubova. Uzeo je nekoliko metaka iz jedne od

kutija u skladištu, zatvorio i zaključao vrata i popeo se stepenicama. Ako je i video vedri dan napolju, to ga nije omelo. Prešao je dnevnu sobu u prednji foaje, u prostor sličan nekom hramu, sa zidovima popločanim hrastovinom i podom od pločica linoleuma... ubacio je dva metka u pušku, pažljivo spustio kundak puške na pod, nagnuo se napred, naslonio dvostruku cev na čelo odmah iznad obrva i povukao oba obarača.

B. Postoje trenuci kada nestane vina (sva radost)

1. Jedan čovek seo je za sto očajnog izraza lica. Upravo je bio da poseti svog najboljeg prijatelja, trgovca akcijama za koga je znao da prolazi kroz zaista težak period; tog jutra su ga pronašli mrtvog u automobilu sa crevom koje je dolazilo iz auspuha.

2. Porodice koje su nekada bile prepune radosti sada trpe bol razvoda - zašto? Nema više radosti u zajednici.

3. Postoje i oni koji ne idu u ekstreme, ali ne žive život, jednostavno ga podnose. Oni plutaju od jednog do drugog dana.

4. Vi i ja nemamo nikakvo sredstvo da sami zamenimo radost. Novo vino može da dođe samo od Isusa Hrista.

II. Ovaj znak nas uči da kada nestane vina, Isus može da pretvori vodu u vino

A. Marija je došla Isusu i ispričala mu problem koji su domaćini imali. Možemo da zamislimo kako govori ženikovoj majci: „Čekaj malo! Znam šta treba da uradim.“ Otišla je Isusu i ispričala Mu. Njeno uputstvo slugama bilo je vrlo simpatično; „Šta god vam reče učinite.“ Jednostavno učinite to!

1. Isus je uzeo posude za vodu koje su bile napunjene vodom za pranje ruku. Kada bi gosti stigli, neko bi sipao malo ove vode preko njihovih ruku u znak simboličkog očišćenja. Jestu sa prljavim rukama predstavljalo je obesvećenje. Isus je uzeo ovu vodu i stvorio oko 680 litara vina. Kakav svadbeni poklon! Zanimljivo je zapaziti da je Isus uzeo vodu za čišćenje i upotrebio je za svoje prvo čudo. Voda u tim posudama služila je samo za spoljašnje čišćenje. Isusova služba tokom sledeće tri godine poučavaće narod o unutrašnjem čišćenju.

2. Dok posmatramo prvo Isusovo čudo, uočavamo sledeće: Isus nije samo darodavac radosti, On je darodavac izobilne radosti. On nije samo ispunio njihove neposredne potrebe, već im je dao vina u izobilju:

a. Isus nije stvorio obično vino. Vino koje je On stvorio bilo je bolje od onoga sa kojim su otpočeli svadbu.

b. Isus nije samo „začinio“ vodu da bi imala ukus vina. Voda u posudama bila je promenjena u najbolje vino koje su ljudi ikada probali.

c. Istina koju pronalazimo u ovom znaku: Isus neće malo zalečiti naš život, staviti flaster preko naših potreba - On želi da promeni naš život; baš kao što je promenio vodu i naš život će dobiti novu prirodu.

B. Isus izvodi promene. On je pretvorio...

* vodu u vino;

* namršteni izraz lica u osmeh;

* strah u pesmu nade;

* pustinje u vrtove;

* žalost u radost;

* greh u blagodat i

* smrt u život.

III. Ovaj znak nas uči da nam Isus nudi izobilje novog vina

A. Ponekad ne možemo da shvatimo zašto Bog ne brine samo o našim najosnovnijim potrebama već nam daje izobilje.

1. Ovo je izveštaj o blagodati. Blagodat ne može da se meri. Uvek će je biti dovoljno da ispuni sve naše potrebe.

2. Ovo je izveštaj o Božjoj ljubavi. Ne postoji ništa što će navesti Boga da prestane da nas voli.

3. Ovo je izveštaj o Božjem karakteru. Bog nije samo Bog onoga što je potrebno - On je Bog izobilja:

a. Malahija 3,10: „*Donesite sve desetke u sprema da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tom, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta.*“

b. Ne samo dovoljno, već izobilno.

Pogledajte prirodu - da li ste nekada bili na nekoj prelepoj planini? Negde gde postoji izobilje lepote. Bog nam nije dao samo „dovoljno“ lepote, već nas ona u potpunosti okružuje. Da li ste nekada bili na obali mora i gledali prema širokoj pučini? I tamo postoji daleko više lepote nego što naše oči mogu da upiju. Da li ste ikada videli polje sa divljim cvećem? Na jednoj poljani ne raste ukupna količina cveća dovoljna da

napuni samo jednu vazu, već ga ima u izobilju. To je slika blagodati. Bog nam uvek daje mnogo više od onoga što će nam ikada biti potrebno!

4. Događaj se nastavlja sipanjem vina i radošću svih prisutnih zbog bogatstva ovog „novog vina“:

a. To je bilo sasvim suprotno običajima. Najbolje vino se uvek prvo posluživalo.

b. Takav je naš Gospod. Najbolje uvek dolazi na kraju. Blagodat koju smo jednom okusili oprezno - sada pijemo slobodno. Isus je u nas izlio bogatstvo svoje ljubavi i oproštenja.

c. Među nama je Onaj koji sipa bogato „vino“. Ima ga u izobilju za svakoga!

Poziv

Šta da radite kada nestane vina? Marija nam je na ovo pitanje odgovorila svojim primerom. Rekla je slugama da urade sve ono što im Isus zapovedi i da će videti čudo. Čudo koje ne ispunjava samo naše neposredne potrebe, već čudo izobilja. Da li vam je danas nestalo radosti? Isus želi da vas promeni! Donesite Mu svoje potrebe!

6. Subota, 06. jun 2015.

BOG KORISTI SVAKODNEVNE LJUDE: TAVITA

Dela 9,36-42

Poznati ljudi često uzimaju druga imena. Evo nekoliko primera:

- * Čak Noris je zapravo Karlos Rej Noris.
- * Glumica Vupi Goldberg je u stvari Karin Džonson.
- * Pisac Mark Tven se zvao Samjuel Langhorn Klemens.
- * Mađioničar Dejvid Koperfild je rođen kao Dejvid Kotkin.
- * Čuvena Merlin Monro rođena je kao Norma Džin Mortenson.

Govoreći o svakodnevnim ljudima koje Bog koristi, želim da vam predstavim ženu koja je imala više imena. Poznata je kao Tavita ili Dorka, što znači Srna. Molim vas da otvorite Dela 9,36: „*U Jopi pak beše jedna učenica po imenu Tavita, što prevedeno na grčki znači Dorka, Gazela; ova*

beše puna dobrih dela i milostinja koje je činila“ (Čarničev prevod Novog zaveta). U prevodu Daničić-Karadžić, njeno ime je „Srna“.

Tavita je bilo njeno aramejsko ime a Dorka grčko ime. Njena oba imena znače gazela. U to vreme su poštovali običaj po kome bi se lepim ženama davao nadimak i to po nekoj životinji, a gazela, ili srna je prepoznatljiva po divnim očima i brzim nogama.

Tavita je živela u gradu Jopi u Palestini. Jopa se nalazila oko 47 kilometara severozapadno od Jerusalima. Solomun je ovu morsku luku koristio za uvoz drveta koje se koristilo za izgradnju Hrama, ona je bila poznata i kao grad u koji je Jona pobjegao da bi se ukrcao na brod koji je išao za Tarsis.

Zanimljivo je što ne znamo ništa o onome što je Tavita govorila, ali znamo mnogo o onome što je radila. Nemamo nikakav izveštaj o njenim rečima, ali znamo dosta o njenim delima, jer je njen život službe govorio veoma glasno. Većina komentatora misli da je ona bila udovica ili usedelica jer se ne spominje ni jedan muškarac u njenom životu. Žene su za vreme Isusove službe na zemlji imale naročiti položaj kod Njega. Pratile su Ga na Njegovim putovanjima i davale finansijske doprinose. One su ostale pored Njega dok je visio na krstu i bile su prvi svedoci Njegovog vaskrsenja. Dok čitamo Novi zavet, vidimo koliko su žene bile uključene u širenje krugova učenika u prvoj crkvi.

Samo u Rimljanima 16. poglavlju čitamo o Fivi, Priskili, Mariji, Trifeni, Trifosi i Persidi. Za ove tri poslednje se kaže da su se mnogo trudile u Gospodu. A dok posmatramo Tavitu, možemo da naučimo tri stvari o njoj:

1. Bila je posvećena učenica

Ona je bila poznata kao učenica, ili sledbenica Isusa Hrista. U stvari, ona je jedina žena u Novom zavetu koja se izričito opisuje kao učenica. To je prilično zadivljujuće kada primetimo da ta titula nije dodeljena ni Mariji, ni Marti, ni Priskili, a ni bilo kojoj drugoj ženi. Ona se isticala kao verna Hristova sledbenica. Bila je toliko posvećena da je samo status učenice mogao da je opiše. Učenik je onaj koji uči, sledi i koji je odlučan da bude sličan svom učitelju.

Luka 6,40: „*Nema učenika nad učiteljem svojim, nego i sasvim kad se izuči, biće kao i učitelj njegov*“. Jedan od najvećih komplimenata koje bi bilo ko mogao da vam da jeste: „Ponašaj se isto kao Isus.“ To bi moglo da se kaže za Tavitu. Znamo da je imala saosećajno srce baš kao Hristovo.

U Mateju 9,35.36 piše: „A gledajući ljude sažali Mu se, jer behu smeteni i rasejani kao ovce bez pastira“.

2. Činila je dobra dela

Nju nisu samo pogađale neposredne potrebe ljudi; ona je reagovala na potrebe koje je sama uočavala. Služila je svojoj zajednici i ljudi su znali da je to zbog njenog Spasitelja. To je bio njen identitet. Ona je bila spasena da bi služila. U stvari, svaki posvećeni učenik čini dobra dela. Ona ni na koji način nije bila lenja, već je brzo reagovala kada je nekome bila potrebna pomoć. Srna je bila posvećena učenica koja je svoje darove i sposobnosti koristila za napredak carstva.

Biblija kaže da je uvek činila dobra dela. Taj izraz doslovno znači da je bila „puna dobrih dela.“ Zar se ne biste složili da ima mnogo više ljudi koji su puni reči a mnogo manje onih koji su puni dela? Njen sveti običaj bio je da uvek čini dobra dela. Galatima 6,10 kaže: „Zato dakle dok imamo vremena da činimo dobro svakome, a osobito onima koji su s nama u veri“. Ono što je ona radila činilo ju je veoma lepom: njena lepota se nije odnosila samo na spoljašnji izgled, već i na unutrašnju lepotu koja je bila posledica njenog saosećanja.

U Američkom građanskom ratu jedna medicinska sestra na strani Unije, radila je među ranjenim vojnicima. Na licu je imala strašne ožiljke od požara u kome se našla kao dete. Kada su je upitali zašto dobrovoljno radi na mestu smrti i nesreće, ona je odgovorila: „Ranjeni vojnici ne vide moje ožiljke kao drugi. Njima sam ja lepa.“

Tavita nije činila ništa herojsko kao Devora ili rizično kao Rava. Ona je jednostavno služila svom Spasitelju služeći onima koji su se nalazili na marginama. Tavita je model posvećenog učenika koji svoja dobra dela obavlja na tih, požrtvovan i nehvalisav način.

3. Pomagala je povređenima

Tavita je uvek činila dobro. Ona je imala srce spremno da pomogne povređenima i beznadežnima. Udovice u njeno vreme nisu imale penzije ili socijalnu pomoć. Ako su imale sreće o njima su brinuli članovi njihovih porodica ili njihova crkva. Hajde da pogledamo poslednji deo 36. stiha: „Milostinje što činjaše“. Trideset i deveti stih nam otkriva da je Tavita bila krojačica. Pošto u Jopi nije bilo prodavnica garderobe, u kulturi tog vremena je pravljenje odeće bio je zadatak žena.

Ali ona je činila mnogo više od šivenja. Ona je slika žene iz Priča 31. poglavlja. Pogledajmo Priče 31,19.20: „*Rukama svojim maša se preslice, i prstima svojim drži vreteno. Ruku svoju otvara siromahu, i pruža ruke ubogome.*“

U knjizi pod naslovom „Zavera ljubaznosti“, Stiven Sjogren (*“The Conspiracy of Kindness,” Steve Sjogren*) kaže da iako manje od 10% hrišćana ima duhovni dar evangelizma, 90% ima dar službe. Njegova crkva u Sinsinatiju bavila se, kako su to oni nazvali, evangelizacijom službe prilikom koje su prali automobile, čistili toalete, čistili cipele i pekli hamburgere u parku - sve besplatno, bez ikakvih obaveza. Tokom tih eksplozija ljubaznosti videli su mnoge ljude koji su bili toliko ganuti njihovim delima, da su konačno došli u crkvu i obratili se.

To nas podseća na reči iz Mateja 5,16: „*Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave Oca vašeg koji je na nebesima.*“ Evo načela: Male stvari učinjene velikom ljubavlju promeniće svet. 1. Petrova 4,10. zaključuje važnost službe: „*I služite se među sobom, svaki darom koji je primio, kao dobri pristavi različne blagodati Božije.*“ Našom službom drugima, crkva jača i izgubljeni se približavaju Hristu.

Očigledno je da su Tavitino saosećanje i njen doprinos bili veoma važni crkvi u Jopi, jer kada je ona umrla, Bog ju je vaskrsao u život. Pogledajmo stihove 37-39: „*I dogodi se u te dane da se ona razbole i umre; onda je okupaše i metnuše u gornju sobu. A budući da je Lida blizu Jope, onda učenici čuvši da je Petar u njoj poslaše dva čoveka moleći ga da ne požali truda doći do njih. A Petar ustavši otide s njima, i kad dođe, izvedoše ga u gornju sobu i skupiše se oko njega sve udovice plaćujući i pokazujući suknje i haljine što je radila Srna dok je bila s njima.*“

Ljudi su plakali jer je njena smrt značila i njihovu smrt. Dok su okruživali Petra, pokazivali su Tavitina dela, ukazujući na odeću. Izraz „suknje i haljine“ se u originalu odnosi na donji veš i na odeću. Tavita je napravila sve što su nosili. Bili su doslovno obučeni u njeno saosećanje. A njihova odeća napravljena po meri pokazuje da je Tavita svakoga od njih videla kao pojedinca.

Ovo je zapanjujući prizor iz života rane crkve. Petar se, bez sumnje, setio iskustva koje je imao sa Isusom u Marku 5,41 kada je vaskrsnuta jedna devojčica. Kada je video svu zbrku i plač, Isus je naterao ljude da izađu napolje i zatim, dok su Petar, Jakov i Jovan posmatrali, „*uzevši devojku za ruku reče joj: Talita kumi, koje znači: Devojko, tebi govorim, ustani.*“ Sada Petar menja samo jednu reč i izgovara reči: „*Tavito! Ustani!*“

I ona je ustala. Pogledajmo ostatak ovog odlomka: „*A Petar izgnavši sve napolje kleče na kolena i pomoli se Bogu, i okrenuvši se k telu reče: Tavitio! Ustani. A ona otvori oči svoje, i videvši Petra sede. Petar pak pruživši joj ruku podiže je; i dozvavši svete i udovice pokaza je živu*“ (stihovi 40 i 41).

Neki od nas su skeptični dok čitamo ovakav izveštaj. Da li Bog i danas čini ovakva čuda? Razni samoprolašeni iscelitelji prave šou programe i mi se s pravom pitamo šta je istina. Zanimljivo je da niko od njih ne tvrdi da može da vaskrsava mrtve! Ovakva vrsta čuda je potpuno zaprepašćujuća, ali nije nečuvena u Pismu. U Bibliji možemo da pronađemo najmanje deset slučajeva „vaskrsenja“:

- * Ilija je podigao sina udovice (1. O carevima 17,17-22).
- * Jelisije je podigao sina žene Sunamke (2. O carevima 4,32-35).
- * Čovek koji je oživeo kada je njegovo telo dodirnulo Jelisijeve kosti (2. O carevima 13,20.21).
- * Isus je podigao sina udovice (Luka 7,11-15).
- * Isus je podigao Jairovu kćer (Luka 8,49-56).
- * Isus je podigao Lazara (Jovan 11,1-44).
- * Isus je vaskrsao iz mrtvih (Matej 28,5-10).
- * Drugi koji su ustali prilikom Isusovog vaskrsenja (Matej 27,50-53).
- * Postoji i zanimljiv primer: Mladić po imenu Evtih je duboko zaspao za vreme propovedi, pao sa prozora i umro. Pavle ga je podigao iz mrtvih i zatim nastavio da propoveda do jutra - ovoga puta je Evtih ostao budan (Dela 20,9.10).
- * I primer koji danas proučavamo: kako je Isus kroz Petra vaskrsao Tavitu.

Ne znamo šta se sa Tavitom nadalje događalo, ali ona najverovatnije nije otišla da putuje i propoveda o svom iskustvu. Više je verovatno da se, nakon što je povratila snagu, vratila svojoj tihoj i nenametljivoj službi. Čuda treba da veličaju Boga i služe za širenje dobre vesti o Njegovoj slavi. Ako čujete da neko tvrdi da je učinio čudo i usmerava pažnju samo na sebe, budite oprezni.

Pogledajmo 42. stih: „*I ovo se razglasi po svoj Jopi, i mnogi verovaše Gospoda*“. Neki među vama su zaista odlični u delima službe jer vam je Bog dao naročitu sposobnost za službu. Možda tiho činite dela ljubaznosti kao Tavitu. Zapažate potrebe koje drugi nisu videli i nalazite radost u njihovom ispunjavanju. Ovo je jedna od najvažnijih evanđeoskih metoda, jer evangelizacijom službe dodirujemo ljude do kojih niko drugi ne može

da dopre. Služenje razbija cinizam i ruka koja pomaže omekšava tvrdo srce. Bilo da se radi o pripremanju obroka, šivenju odeće, popravljanju automobila, zidanju, ili služenju u javnoj kuhinji, Bog može da vas upotrebi da ljudima ukažete na Hrista. Franjo Asiški je jednom prilikom rekao: „Uvek propovedajte jevanđelje. Ako je neophodno, koristite i reči.“

Dok proučavamo ovaj odlomak, možemo da se zapitamo zašto je Tavita ustala iz mrtvih, a neko kao što je Stefan nije. On je pogubljen zbog svoje vere u Jerusalimu i čini se da bi na ljude u prestonici ostavio snažan utisak da je on vraćen u život među ljudima, u javnosti. Ali se to nije dogodilo. A ovde imamo jednu tihu ženu koja je vraćena u život u malom gradu, u privatnoj gornjoj sobi.

Zašto je ona vaskrsnuta? Da li je to bilo zbog toga što je bila odličan učitelj koji ne bi mogao da se zameni? Da li je bila veliki finansijski darodavac? Da li je bila čudotvorac? Nije. Ona je ustala iz mrtvih jer Bog ne želi da nestane saosećanja u Njegovoj crkvi! Crkva treba da bude poznata po dobrom, ali najviše po tome što se saosećajno stara za ljude u njihovo vreme potrebe. Kada je Tavita umrla, nastala je kriza saosećanja u crkvi.

Petar je pozvao Tavitu da ustane i ona je to učinila. Bog poziva svakoga od nas da ustanemo i uključimo se u delo saosećanja. Biblija kaže da bismo služili kao Tavita, koristeći ono što imamo da učinimo ono što možemo. Da budemo posvećeni učenici koji čine dobra dela i pomažu povređenima i unesrećenima. Prava mera našeg uspeha kao crkve ne definiše se onim što se događa ovde „unutra“, već i onim što se događa „tamo napolju.“ Jakov 1,27 kaže: „*Jer vera čista i bez mane pred Bogom i Ocem jeste ova: obilaziti sirote i udovice u njihovim nevoljama, i držati sebe neopoganjenog od sveta*“. Svima nam je dobro poznata ova istinita izreka: Niko ne može da uradi sve, ali svako može da uradi nešto.

Jakov 2,14-17 predstavlja veoma važan odlomak iz Pisma: „*Kakva je korist, braćo moja, ako ko reče da ima veru a dela nema? Zar ga može vera spasiti? Ako, na primer, brat ili sestra goli budu, ili nemaju šta da jedu, i reče im koji od vas: Idite s mirom, grejte se, i nasitite se, a ne da im potrebe telesne, šta pomaže? Tako i vera ako nema dela, mrtva je po sebi.*“

Danas možemo da se zapitamo da li je Tavita vaskrsla zato što nije bilo nikog drugog da ustane i zauzme njeno mesto? Zašto nije bilo nikog drugog? Da li među nama postoje posvećeni učenici koji treba da ustanu i počnu da čine dobra dela u korist povređenih? Vreme je da ustanemo! Ne smemo dozvoliti da saosećanje izumre u ovoj crkvi!

III tromesečje

7. Subota, 04. jul 2015.

LJUBITE SVOJE NEPRIJATELJE

Matej 5,43-44

„Čuli ste da je kazano: Ljubi bližnjeg svog, i mrzi na neprijatelja svog. A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone.“

Ponekad čujemo nešto što nam zvuči toliko nerazumno, da se zapitamo: „Sigurno se šali!“ Izgleda kao da u našem tekstu Isus govori nešto što zvuči prilično nerazumno. U stvari, ova rečenica prevazilazi ono što smatramo normalnim. Ona ide protiv svega što su nas naučili i svih poruka koje nam šalje savremena kultura. Kako možemo da volimo one koji nas zloupotrebljavaju i zlostavljaju? Želimo pravdu! Želimo osvetu! Zdrav razum nam govori da nas praštanje ovim ljudima čini ranjivima i da onda postajemo podložni novom zlostavljanju. Razmišljajte o zlim ljudima u vašem životu. O onima koji su vas maltretirali dok ste odrastali, o onima koji su vas iskorišćavali u kasnijim godinama. Svako od nas bi mogao da napravi spisak ljudi koje je veoma teško voleti. U stvari, najviše bismo voleli da se ovi ljudi drže podalje od nas. Sećanje na njih ne izaziva nikakva topla osećanja. Mi smo skloniji da prihvatimo prvu rečenicu iz teksta koja govori o ljubavi prema bližnjima i mržnji prema neprijateljima. Ali je istina da Isus, bez obzira na to koliko je to teško,

poziva svoje sledbenike da žive prema višem standardu od ostatka sveta. On kaže da će ljudi prepoznati Njegove sledbenike prema načinu na koji vole. Verovatno ćete se zapitati: „Zar ne postoje izuzeci od ovog pravila?“ Prema Isusu, nema izuzetaka. Treba da volimo svakoga. Naš cilj za danas je da otkrijemo kako Isus želi da ova bezuslovna ljubav prema svakome postane stvarnost u našem životu.

I. Učenje koje je u potpunosti suprotno kulturi

A. Isus je otpočeo ovo poučavanje sa onim što je, očigledno, bilo popularno jevrejsko učenje.

1. Isus ovde ne citira neki određeni starozavetni odlomak. U stvari, ovaj koncept se ne nalazi ni u jednoj starozavetnoj knjizi.
2. Ovakav zaključak najverovatnije su doneli rabini koji su kasnije narodu tumačili Zakon.
3. Do ovakvog tumačenja se došlo tako što se „bližnji“ definisao prilično precizno, tj. kao drugi pripadnik Jevrejskog naroda. To je značilo da su svi oni koji nisu bili Jevreji bili, u stvari, neprijatelji.
4. To popularno učenje primenjivali su mnogi pobožni Jevreji.
5. U nekim krugovima neprijatelj je bio definisan kao onaj koji nije vernik, ili je neprijateljski nastrojen prema Bogu.
6. Bez obzira na originalnu definiciju, nije nam teško da se oduševimo ovom idejom.
7. Očigledno je da su se oduševili i Isusovi slušaoci u prvom veku.

B. Ovo učenje bilo je suprotno kulturi Isusovog vremena, baš kao što je suprotno kulturi u dvadeset i prvom veku.

1. U 2. Mojsijevoj 23 i Pričama 25 možemo da vidimo da su Izrailjci poučavani da pomažu svojim neprijateljima.
2. To nije tako teško ostvarivo. Možemo da pomognemo nekome iako nam se ne dopada.
3. U skladu sa grčkim načinom razmišljanja ponekad ste trebali da povredite svoje neprijatelje više nego što su oni povredili vas. Mnogi grčki filozofi su na izuzetno oštar način odgovarali svojim kritičarima.
4. Potlačenom narodu, kao što je bio Izrailjski narod, ovo novo učenje bilo je prilično teško za razumevanje.
5. Za ljude koji žive u svetu takmičenja i neprijateljstva, kao što je naš, ovo učenje nije ništa lakše.

6. Isus je učenje o pomaganju neprijateljima podigao na viši nivo. To nije nivo na kome samo pomažemo neprijateljima, već i volimo one koji su se loše ponašali prema nama.
7. Kao da zapovest da volimo nije dovoljno teška, Isus traži i da se molimo za te neprijatelje.

II. Učenje koje nas poziva da se prema drugima ophodimo onako kako se Bog ophodi prema nama

A. Dok istražujete Isusovo učenje, videćete da je za Njega bilo uobičajeno da poziva svoje sledbenike da prevaziđu ono što se od njih obično očekivalo.

1. Živeti životom koji je ugodan Bogu je mnogo više od izbegavanja ekstremnog greha. Razmislite o ova dva primera koja su navedena u 5. poglavlju:
 - a. Izbegavanje ubistva je mnogo više od ne ubijanja. Ono znači izbegavanje mržnje i ljutnje.
 - b. Izbegavanje preljube je mnogo više od uzdržavanja od ljubavne afere. Ono znači izbegavanje gledanja pripadnika suprotnog pola sa željom.
2. Isus gradi ogradu oko zakona ljubavi kako bi svojim slušaocima pomogao da razumeju Božju prvobitnu nameru.
3. Sa ovim učenjem Isus poziva svoje sledbenike na ljubav koja ne poznaje nikakve etničke, društvene ili ekonomske granice. To je ljubav koja želi najbolje za drugu osobu, bez obzira na lične žrtve.
4. Ovo učenje zahteva da napustimo uobičajenu filozofiju zagovaranja sopstvenog interesa.

B. Da bismo u potpunosti razumeli Isusovu zapovest, moramo bolje da razumemo Isusov koncept ljubavi.

1. Nigde u Jevrejskoj kulturi, ni u našoj kulturi, ne postoji ovoliko radikalna definicija ljubavi – odnosi se čak i na neprijatelje!
2. Grčka reč koja se u tekstu koristi za ljubav je „agape.“ To je najviši i najplemenitiji tip ljubavi.
3. Ova ljubav nije sentimentalna ili romantična. U stvari, ova vrsta ljubavi ne zavisi od osećanja.
4. Za Isusa, ljubav nije bila osećanje već čin volje. Ljubav radi za dobro drugih bez obzira na njihovu reakciju.

C. Isus je svojim primerom prikazivao ovo učenje.

1. Isus se u agoniji, dok su Mu sa čela padale kapi krvavog znoja, molio za žrtvu koju se spremio da učini.
2. Iscelio je uho sluge prvosveštenika koji se nalazio u rulji koja je došla da Ga uhapsi.
3. Oprostio je svojim ubicama dok je umirao na krstu.
4. Njegovi neprijatelji su iskoristili svu svoju političku i vojnu moć protiv Njega, ali ih On nije mrzeo; voleo ih je.
5. Isus nastavlja da voli bez obzira na sve. Čineći to, On je definisao ljubav za sva vremena.
6. Bog je toliko voleo svet, i dobre i zle, da je dao svog jedinog Sina da umre za grehe svih.

III. Kako da ovo naočigled nerazumno učenje postane stvarnost u našem životu

A. Naučite da ljubav ne traži osvetu.

1. Potrebno je da shvatimo da ovo uzvišeno merilo na koje nas Isus poziva ne može da se ostvari našom sopstvenom snagom.
2. Kada nas uvrede, moramo da se uzdržimo. Odgovorimo s poštovanjem kada nam prete i uvek budimo spremni da odgovorimo bolje od onoga što očekuju.
3. Da, teško je, jer je naša prirodna sklonost da se osvetimo i obračunamo kada nam neko uradi nešto loše.
4. Mnogo je lakše voleti one koji su dobri prema nama, ali je najveći ispit naše zrelosti u Hristu možemo li da naučimo da volimo one koje smatramo svojim neprijateljima.
5. Kada se ne svetimo onima koji greše protiv nas, pokazujemo da istinski pripadamo Isusu.
6. Bog se ne sveti onima koji Ga preziru. On čini da sunce obasjava i pravedne i zle.

B. Naučite da se molite za one koji su zli prema vama.

1. Kada nas neko povredi, naša prva misao upućena Bogu je: "Bože, zgromi ga!"
2. Ali Isus nam kaže da prevaziđemo naše prirodne instinkte i da počnemo da razvijamo Božje instinkte.
3. Kada se molimo, to pokazuje kakvo je pravo stanje našeg srca.

4. Ništa ne traži više vere u Boga od molitve za one koji se pogrešno ponašaju prema nama.
5. „Ako je gladan nenavidnik tvoj, nahrani ga hleba, i ako je žedan napoj ga vode. Jer ćeš živo ugljevlje zgrnuti na glavu njegovu, i Gospod će ti platiti“ (Priče 25,21.22).
6. Kada na zlo odgovaramo ljubaznošću, ljudi će moći da vide da pripadamo Isusu Hristu.

C. Naučite da volite svoje neprijatelje zato što ih Bog voli.

1. „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni. Jer Bog ne posla Sina svog na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj“ (Jovan 3,16.17).
2. Bog ne pravi razliku među ljudima; On ih jednako voli i svakoj osobi daje mogućnost da pronađe oproštenje i blagodat kroz Njegovog Sina.
3. Ako tvrdimo da smo Božja deca, pružaćemo ljubav svim ljudima bez obzira na njihove reakcije.
4. Da li želite da budete kao Isus? Da li želite da Ga predstavljate ovom svetu? Onda naučite da volite isto kao što je On voleo.

Zaključak

Kori Ten Bum, žena koja je veliki deo svoje porodice izgubila u Nacističkom koncentracionom logoru, često je držala predavanja o blagodati. Dok se posle jednog predavanja rukovala sa posetiocima, prišao joj je čovek koji joj je otkrio da je on njen bivši čuvar iz logora. Pružio joj je svoju ruku u želji da se rukuju. Jedino kada je zatražila Božje vođstvo, i poželela da On deluje kroz nju, uspela je da mu pruži ruku i ponudi mu oproštenje.

8. Subota, 01. avgust 2015.

Evangelizam u apostolskoj crkvi

Dela 1,8.

„Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svedoci u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.“

Knjiga Dela apostolska iznosi nam zapanjujući izveštaj; vidimo širenje poruke Jevanđelja i svedočenje male grupe vernika koja prerasta u ogromnu grupu hrišćana čiji broj prevazilazi desetine hiljada vernika. Čitajući ovu knjigu, vidimo kako je širenje poruke jevanđelja bilo započelo u Jerusalimu i kako je doslovno odneto do krajeva zemlje. Pitanje koje nas muči je: Zašto je danas teško doći do ovakvog uspeha? Po čemu se ljudi iz Dela apostolskih razlikuju od nas danas? Na početku knjige vidimo običnu grupu ljudi sličnih nama, od kojih se traži da ostvare neverovatno veliki zadatak. Oni su bez sumnje bili zastrašeni onim što je Isus zatražio od njih. Ako smo u potpunosti iskreni, cela zamisao evangelizma je prilično zastrašujuća. Kao i od učenika i od nas se traži da prenosimo poruku koja je suprotna današnjoj kulturi, poruku koja angažuje ne samo um već i srce. Jedna stalna činjenica o evangelizmu jeste da se on uvek bavio ljudskim odnosima. Evangelizam od nas zahteva da izgrađujemo odnose jedni sa drugima i da kroz te odnose pomažemo u izgradnji zajednice sa Isusom. Danas ćemo proputovati kroz celu knjigu Dela apostolskih i pokušati da otkrijemo kako je evangelizirala rana crkva. Verovatno ćemo se iznenaditi koliko smo se udaljili od biblijskog primera. Hajde da otkrijemo znanje koje je Luka zabeležio da bi nam bilo korisno u današnje vreme.

I. Lukin zapis o širenju Jevanđelja

A. Jerusalim je bio odskočna daska za pokret.

1. Sve je počelo u Jerusalimu kada je Petar na Dan Pedesetnice propovedao poruku koju su mnogi bez sumnje smatrali prilično uvredljivom.
2. Petar je pružio dokaze o ispunjenim proročanstvima kako bi uticao na umove slušalaca i govorio o ponašanju njihovih predaka da

bi uticao na njihova srca. Petrove reči su, prema grčkom tekstu, otopile srca ljudi koji su stajali u gomili.

3. Do kraja tog dana, apostoli su se našli u centru pokreta koji je od 120 ljudi narastao na više od 3,000.
4. Veliki zadatak pred učenicima sada nije bio samo evangelizam, već učenje i osposobljavanje svih novih vernika da obavljaju zadatak koji je Isus predao Crkvi.
5. Stih na kraju drugog poglavlja Dela pokazuje da je proces učenja bio prioritet u ranoj Crkvi i da je funkcionisao dok je Crkva nastavljala da raste.

B. Progonstvo kao činilac koji je izazvao širenje pokreta.

1. Kada je počelo da se javlja protivljenje od strane verskog sistema tog vremena, progonstvo je postala surova stvarnost rane crkve:
 - a. U četvrtom poglavlju, Petar propoveda svoju drugu poruku zbog koje završava u tamnici.
 - b. U sedmom poglavlju, Stefan propoveda poruku koja rulju navodi da ga kamenuje.
2. Bez obzira na sve veće protivljenje Jevanđelju, Luka beleži da broj vernika nastavlja da raste.
3. Stefanova smrt izazvala je eskalaciju progonstva i zbog toga su mnogi novi vernici morali da napuste Jerusalim.
4. Novi vernici su napustili Jerusalim, ali su nastavljali da propovedaju poruku gde god su išli.

C. Pokret se širi i postaje svetski pokret.

1. Uskoro je regionalni rast postao globalni.
2. Bog je izabrao Savla iz Tarsa, jednog od vodećih progonitelja crkve, da vodi pokret koji se širio do najdaljih granica poznatog sveta.
3. Poglavlja 13-28 u Delima pokazuju kako je Savle, koji će kasnije postati poznat kao Pavle, predvodio prenošenje poruke Isusa Hrista na nove teritorije.
4. Jevanđelje stiže na nove teritorije i susreće se sa novim preprekama i protivljenjem, ali Crkva nastavlja da raste.

II. Procenjivanje situacije u kojoj se danas nalazimo

A. Razumevanje dinamike naše kulture.

1. U jednoj anketi koju je grupa Barna nedavno obavila, otkriveno je da 31% stanovništva ne pripada ni jednoj crkvi i da taj broj raste sa svakom novom generacijom.
2. Duhovna radoznalost je uvek na visokom nivou. Ljudi su posebno zainteresovani za duhovnost prema „sopstvenim zamislima“.
3. Ljudi su izuzetno skeptični prema organizovanoj religiji i imaju malo koristi od onoga što vide u tradicionalnoj crkvi.
4. Ljudi su izuzetno nepoverljivi, ali ipak imaju duboku želju da budu uključeni u međuljudske odnose.
5. Prema jednoj Galupovoj anketi, Amerikanci su najusamljeniji ljudi i pod najvećim stresom na svetu.
6. 72% Amerikanaca provodi veći deo svog vremena razmišljajući o sebi i sopstvenoj sreći.

B. Otkrivanje potreba ljudi kojima pokušavamo da svedočimo.

1. Ljudi žele bogoslužbeno iskustvo koje utiče na njihovo srce i dušu.
2. Ljudi očajno žele da otkriju svoj duhovni identitet i otkriju kako se uklapaju u Božji plan.
3. Ljudi ne žele status kvo, oni očajnički žele da budu deo nečega što će načiniti razliku.
4. Ljudi žele autentične međuljudske odnose u kojima će se osećati bezbedno i prihvaćeno.
5. Ljudi žele poruku koja će promeniti njihov život i dati mu značenje i svrhu.
6. Pre nego što ljudi istinski čuju poruku, moraju da pronađu mesto kome će pripadati i osećati se prihvaćeno.

C. Naučimo da se istinski povežemo sa onima do kojih pokušavamo da dopremo.

1. Potrebno je da sretneimo ljude tamo gde se nalaze i volimo ih pre nego što oni čuju bilo šta što imamo da im kažemo.
2. Sve što radimo kao crkva mora da se obavlja na izvrstan način; dovoljno dobro nije prihvatljivo u našoj kulturi.

3. Svi naši programi i bogoslužjenja moraju da budu sveži i da imaju oštricu koja će uspešno savladati mnoge prepreke doseganja drugih.
4. Poučavanje treba da izaziva rast i promenu života.

III. Pouke koje možemo da naučimo od prvih vernika

A. Ništa ne može brže da zaustavi evangelizam od samozadovoljstva.

1. Možemo da budemo krivi za razvodnjavanje poruke ako se trudimo da ne povredimo ničija osećanja.
2. Možemo da počnemo da verujemo da naš trud neće načiniti razliku i da jednostavno prihvatimo da se stvari nikada neće promeniti.
3. Možemo da postanemo zadovoljni sadašnjim stanjem ili da mislimo da su najbolji dani iza nas.
4. Bez obzira na način na koji posmatramo stvari, samozadovoljstvo je opasno i to mnogo više od nebrige ili ravnodušnosti.

B. Cela crkva mora da primi viziju za dopiranje do izgubljenih.

1. Kada crkve naiđu na teška vremena, one pokušavaju da prežive trudeći se da zadrže ono što već imaju.
2. Vizija za dopiranje do drugih obično prvo strada, jer najviše troši crkvene resurse.
3. Crkva nikada nije imala za cilj da bude skup hrišćana, mesto na koje oni dolaze jednom sedmično da bi se bolje osećali.
4. Sve dok postoji još jedna osoba koja treba da čuje za Isusa, imamo posao koji moramo da obavimo.
5. Ako želimo da ostavimo crkvu sledećoj generaciji, ne smemo evangelizam da prepustimo samo profesionalcima.

C. Evangelizam je posao svih.

1. Mnogi ljudi, kada počnemo da razgovaramo o evangelizmu, kažu: „Za to propovednik dobija platu“.
2. Veliki nalog predat je svim hrišćanima i naša je odgovornost da se postaramo da utičemo na one koje Bog postavlja na naš put.
3. U celom Novom zavetu vidimo kako vođe crkve osposobljavaju svakoga da sprovodi misiju crkve.
4. Naša vizija treba da bude sledeća: Svaki vernik i svaka ruka poseže za onima kojima je potreban Isus Hristos.

5. Ako izgubimo iz vida svrhu zbog koje smo pozvani, izgubićemo svoj identitet.

Zaključak

Eva Hart, seća se noći 15. aprila 1912. kada je Titanik potonuo na dno Atlanskog okeana, koji je na mestu potapanja dubok tri kilometra, dva sata i četrdeset minuta nakon što je ledeni breg napravio ogromnu rupu na strani broda. Tada je imala samo sedam godina, ali se svega dobro seća: „Videla sam sav užas potapanja broda i čula sam, što je bilo još užasnije, vapaje ljudi koji su se davili“.

Iako je bilo spušteno dvadeset čamaca za spasavanje - bilo ih je suviše malo i bili su samo delimično puni - većina putnika završila je u ledenom moru dok su čamci plovili na bezbednoj razdaljini.

Čamac za spasavanje broj 14 dovelao je do poprišta nakon što je “nepotopivi brod” nestao ispod površine mora u dva i dvadeset ujutro. Samo taj jedan čamac je išao prema ljudskim povcima u tami, tražeći i spasavajući nekoliko dragocenih duša. Nije mu se pridružio ni jedan drugi čamac! Samo nekolicina čamaca je bila već pretovarena, ali su iako samo do pola puni, ostali u većini čamaca izdaleka slušali viku izgubljenih. Ljudi, koji su bezbedno sedeli u polupraznim čamcima, strahovali su da bi navala nepoznatih plivača prevrnula i potopila njihov čamac.

„Ja dođoh da tražim i spasem izgubljene“ rekao je naš Spasitelj. On nam je dao nalog da činimo isto. Ali se mi suočavamo sa velikom preprekom: svojim strahom. Dok se ljudi dave u opasnim vodama oko nas, mi smo u iskušenju da ostanemo na suvom i brinemo da niko ne zaljulja čamac.

9. Subota, 05. septembar 2015.

VENČANJA NA STUDENCU

Studenci i venčanja

Avram je odlučio da je vreme da se njegov sin Isak oženi. U biblijsko vreme očevi su donosili takve odluke. I tako je Avram poslao svog slugu da ode u njegov rodni kraj, u stranu zemlju, i da među njegovim rođacima

pronađe ženu za Isaka. Sluga je natovario deset kamila velikom količinom poklona i krenuo na put (1. Mojsijeva 24).

Kada je stigao u stranu zemlju, sluga je stao kod jednog studenca i pomolio se: „Mlade žene dolaze na ovaj studenac da izvuku vodu. Zatražiću da pijem. Neka ona koja mi da da pijem i ponudi da napoji moje kamile bude žena koju si izabrao za Isaka.“

Pre nego što je završio molitvu, na studenac je stigla Reveka i učinila sve što je on tražio. Kada je završila sa pojenjem kamila, otrčala je kući. Avramov sluga je pozvan na večeru, ali pre nego što je počeo da jede, zatražio je da se ugovori venčanje Reveke i Isaka.

Isakov i Revekin sin je takođe sreo svoju nevestu na studencu (1. Mojsijeva 29). Nakon što je otputovao u stranu zemlju, Jakov se zaustavio u blizini jednog studenca i počeo da se raspituje da li neko poznaje njegove rođake. Upravo tada je studencu prišla jedna mlada žena. Pismo kaže da ju je Jakov poljubio i zaplakao. Slično Reveki, i Rahilja je odmah otrčala kući. Zatim su se njen otac i Jakov dogovorili oko njihovog braka.

Da se uputimo malo unapred, do Mojsija. Nakon što se našao u ozbiljnoj nevolji sa Egipatskim faraonom, Mojsije je pobjegao iz Egipta i otišao u stranu zemlju zvanu Madijan. Pismo kaže da je seo kod jednog studenca (2. Mojsijeva 2). Šta sad očekujemo? Naravno - madijanski sveštenik je imao sedam kćeri i one su došle sa očevim stadima po vodu na studenac pored koga se Mojsije odmarao. Ali jedna grupa pastira počela je da zadaje nevolje pastiricama. Mojsije se umešao, odbranio ove devojke i postarao se da njihova stada dobiju vodu i zatim su one otišle kući. Posle toga je Mojsije pozvan na večeru i dobio je jednu od sedam sestara, Seforu, za ženu. Studenci i venčanja kao da idu zajedno.

Jakovljevi studenci

Šta se događa u Jovanu 4? Znajući temu o kojoj danas razmišljamo, šta mislite o ovoj sceni? „*Tako dođe (Isus) u grad samarijski koji se zove Sihar, blizu sela koje dade Jakov Josifu, sinu svom. A onde beše izvor Jakovljev; i Isus umoran od puta seđaše na izvoru; a beše oko šestog sahata*“ (stihovi 5 i 6).

Slično Njegovim precima i Isus je otišao u stranu zemlju, u Samariju, i seo pored studenca. Da li to znači da je Isus tražio ženu? Iako znamo da to nije bio slučaj, možemo da se zapitamo zašto je događaj ispričan na takav način da to sugeriše, ili barem da nas podseća na ostale koji su svoje neveste pronašli na studencu? Samo nekoliko stihova ranije Jovan

Krstitelj govorio je o Isusu kao Ženiku i o sebi samom kao Ženikovom prijatelju (3,29). Šta je time Jovan Krstitelj hteo da kaže? Šta se predlaže ovim redosledom događaja?

Sedmi stih kaže: „*Dođe žena Samarjanka da zahvati vode*“. Slično Reveki, Rahilji, Sefori i njenin sestrama, jedna žena Samarjanka došla je da zahvati vode: „*Reče joj Isus; daj mi da pijem. (Jer učenici Njegovi behu otišli u grad da kupe jela)*“ (stihovi 7 i 8). Kasnije u izveštaju čitamo da su učenici, kada su se vratili iz nabavke hrane (4,27), bili zbunjeni. Pismo kaže da su se čudili što razgovara sa ženom. Njihova pitanja mogu da zvuče kao da su učenici pretpostavljali da se ovde događa ono što se dogodilo na prethodnim studencima. Možda po njima, s obzirom na njihovo shvatanje o Mesiji kao o zemaljskom vladaru, to da Isus traži ženu nije bila ni loša stvar. Ali ova određena žena je bila ogroman problem.

Samarjanka ne može da bude deo Isusove porodice. Ona nije prihvatljiva nevesta. Zašto ne? Ko je ona? Nakon što je Isus zatražio da pije, u 9. stihu čitamo: „*Reče Mu žena Samarjanka; kako ti, Jevrejin budući, možeš iskati od mene, žene Samarjanke, da piješ? Jer se Jevreji ne mešaju sa Samarjanima.*“ Ona je iznenađena time što Isus razgovara sa njom; žena i čovek koji se nisu poznavali, nisu trebali da razgovaraju u javnosti. Iznenađena je i time što jedan Jevrejin traži vodu od nje jer Jevreji nikada ne bi koristili sud za piće ili za jelo koji je koristio Samarjanin. Jevreji su smatrali da su Samarjani nečisti na sve moguće načine. Gejl R. Odej, profesorka Novog zaveta je zapazila: „*Sama žena zapaža skandal u njihovom razgovoru*“. Ovo neprijateljstvo je poticalo iz ratnog vremena, kada je Božji narod bio pobeđen i preseljen. Na one koji su se brakom mešali sa drugim kulturama - Samarjanima - oni koji to nisu činili gledali su sa visine. Imali su „*duhovne klice*“ jer su Jevreji i Samarjani imali različite komplete svetih knjiga - različitu hermeneutiku - a i zato što su Jevreji i Samarjani imali različite običaje bogoslužjenja. Iz perspektive učenika, ona ne može da bude deo Isusove porodice jer je Samarjanka. A svaki trenutak koji Isus provodi u razgovoru sa njom predstavlja prestupanje prikladnog društvenog ponašanja. Ipak, Isus nastavlja da razgovara sa njom!

Isus joj je odgovorio; „... *Da ti znaš dar Božji, i ko je taj koji ti govori: Daj mi da pijem, ti bi iskala u Njega i dao bi ti vodu živu. Reče Mu žena: Gospode! Ni zahvatiti nemaš čim, a studenac je dubok; odakle ćeš dakle uzeti vodu živu? Eda li si ti veći od našeg oca Jakova, koji nam dade ovaj studenac, i on iz njega pijaše i sinovi njegovi i stoka njegova?*“ (4,10-12).

Zapazite kako nas ovaj deo ponovo podseća na priču o Jakovu. Podseća nas da je Jakov rođen zbog susreta na studencu. Podseća nas da je Jakov postao otac dvanaest sinova zbog susreta na studencu. Podseća nas da su Jakov i njegovi sinovi baš na ovom mestu navodnjavali svoja polja i pojili svoje životinje. Isuse, jesi li Ti veći od Jakova? Konačno, ovo je jevanđelje koje počinje sa: „U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč!“ Jakov je dao ovaj studenac, njegovu vodu i bezbedno mesto za život i napredovanje. Ovde nam je Jakov dao budućnost. Isuse, jesi li Ti veći od Jakova?

*„Odgovori Isus i reče joj: Svaki koji pije od ove vode opet će ožedneti; A koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka; nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni“ (4,13.14).
“Reče Mu žena: Gospode! Daj mi te vode...”*

Možemo znatno da se iznenadimo Isusovim sledećim rečima. Ona je sa pretpostavke da je njen predak Jakov bio veći od Isusa prešla na traženje žive vode od Isusa. Zar to nije ono što bismo svi trebali da radimo - da tražimo? Zašto, onda, u ovoj priči, Isus spominje njenu prošlost?

Savremeni čitaoci je obično smatraju nemoralnom ženom sa grešnom prošlošću - zbog njenih pet brakova i zato što je, u vreme kada je sreća Isusa, živela sa čovekom koji joj nije bio muž. Međutim, u Isusovom vremenu su muškarci donosili odluke o braku i razvodu, a ne žene.

Za razliku od današnjeg vremena, tada su samo muškarci mogli da dobiju razvod, napuste svoju porodicu i izbace svog bračnog druga. Takođe, u Isusovo vreme, žena nije mogla da preživi ukoliko nije bila povezana sa nekim muškarcem. Nakon što je prvi put ostala sama (zbog smrti ili razvoda), ukoliko nije imala oca ili brata, ili odraslog sina koji bi je primio, da bi preživela, morala je da se poveže sa drugim čovekom. Prolazak kroz ovo bolno iskustvo čitavih pet puta je tragičan i nemoguće ga je opisati. S obzirom na svet Isusovog vremena, njena životna priča verovatno više govori o odbačenoj ženi sa bolnom prošlošću, nego o nemoralnoj ženi sa grešnom prošlošću. Zašto je odbačena toliko puta?

Pošto su njeni trenutni životni uslovi bili zasnovani na njenom preživljavanju, živela je sa nekim ko je odbio da prizna svoju odgovornost prema njoj. Verovatno bi trebalo da je posmatramo više kao robinju koja je morala da uradi sve što je on želeo nego kao ljubavnicu koja ima aferu. Pokušavala je da preživi. Ako je živeo sa njom, njegova dužnost je bila da je oženi.

Kakva god da je njena tužna priča, kad je Isus od nje zatražio vodu na Jakovljevom studencu, u očima društva ova žena je bila drugačija od Reveke, Rahilje i Sefore. One su bile mlade devojke sa očevima koji su im pružali sigurnost pre prikladnog braka. Srele su muškarce koji su im, vođeni Bogom, ponudili zaštitu doma, obećanje dece i nadu u budućnost. Ova žena Samarjanka kao da nema ništa od toga. Njena prošlost puna je bola.

Ipak, Isus nastavlja da razgovara sa njom. Nastavlja da joj nudi živu vodu. On joj objavljuje da dolazi Njegovo „vreme“ i kada ono dođe, obožavanja Boga neće biti etnično pitanje i neće biti važno da li Ga neko obožava na ovoj ili na onoj gori. Sa Isusom je došlo vreme da pravi vernici obožavaju Boga u duhu i istini. Isus joj govori da Bog traži prave vernike. Ovim susretom na bunaru, Božja porodica se proširila!

Po prvi put u Jevanđelju po Jovanu, Isus otkriva svoj pravi identitet (3). Kada ona počinje da govori o Mesiji koji će doći, Isus joj govori: „Ja sam!“ Ja sam Živa voda, Mesija, Onaj koji dolazi, Onaj koji je došao, Bog! Iznenada, njena nada za budućnost postaje i nada za sadašnjost. Mesija nije neko koga treba očekivati, Mesija je tu... prisutan sa njom i sa nama! Ona je doživela prisustvo budućnosti.

Prisutnost budućnosti

Jedno od adventističkih ubeđenja koje je istaknuto je osećaj prisutnosti budućnosti; nada u Isusov povratak kada će sve postati novo. Mi verujemo da već sada treba da živimo u skladu sa našom nadom. I takav posvećeni život daje nam uvid u budućnost već sada. Ako će se jednoga dana prema Jevrejskim muškarcima i ženama Samarjankama postupati jednako, po adventističkom verovanju to vreme je već došlo! Budućnost je bila prisutna kad je žena Samarjanka rekla: „Znam da dolazi Mesija“, a Isus joj je odgovorio: „Ja sam Mesija!“

Tipično, u biblijskim opisima događaja kada su se žena i muškarac sreli na studencu, žena je napuštala studenac i odlazila svojoj porodici, a porodica je zatim dolazila da se sretne sa čovekom, budućim ženikom, kod studenca. Zatim su, nakon što su zajedno oboje obdvovali, pravili planove za svadbu. U Jovanu 4, žena Samarjanka ne odlazi svojoj porodici. Ovo je još jedan nagoveštaj da ona verovatno nema porodicu. Ali odlazi svojoj društvenoj zajednici.

Zanimljivo je da, dok ona odlazi u grad da svima ispriča o Mesiji, učenici stižu iz grada sa hranom. Da li se sećate kako je Avramov sluga

odbio da pojede bilo šta sve dok se ne sklopi bračni dogovor između Isaka i Reveke? Ni Isus nije hteo da jede hranu koju su učenici doneli. Umesto toga, On počinje da govori o tome kako je Njegova hrana završavanje Božjeg dela, kao da ima neke planove za svadbu koje treba ugovoriti. Učenici su potpuno zbunjeni, pitajući se ko Ga je nahranio. U međuvremenu, žena Samarjanka propoveda gradu iz celog srca.

Ona čini ono što su radili prvi učenici, Andrija i Filip, kada su svedočili za Isusa. „Dodite i vidite,“ govorila je ona. „Dodite i vidite!“ (1,39.46; 4,29). Ona je svedočila i ljudi u njenom gradu su poverovali u Isusa zbog njenih reči (4,39.42; 17,20). Šta je navelo grad Samarjana da se zainteresuju za žednog Jevrejskog stranca koji sedi pored studenca?

I pored bolne prošlosti žene Samarjanke, ograničenja i pitanja, Bog ju je upotrebio da dovede ljude Isusu. Kasnije, Isus kaže učenicima: „*Ja vas poslah da žnjete gde se vi ne trudiste; drugi se trudiše, a vi u posao njihov uđoste*“ (4,38). Ko je radio ranije? Jevreji? Žena Samarjanka? Bog? Oni koji propovedaju dobru vest stupaju u Isusov rad. „Ja sam“ poziva ljudska bića da stupe u Njegov rad i naši slabi napori nadograđuju se na one koji su otišli ranije - ljude kao što su Filip i Andrija i žena Samarjanka.

Isus govori o poljima koja su zrela za žetvu, a učenici su zbunjeni. Oni su otišli u grad i doneli hranu koju Isus ne želi. Njima nije ni palo na pamet da dovedu Samarjane Isusu. Ali polja su zrela za žetvu i žetva je počela. Ljudi iz grada počinju da dolaze preko polja da se sretnu sa Isusom na studencu. Oni će podeliti obrok s Njim - pravi obrok, Isusovu pravu hranu, a to je ispunjenje Božje volje: deljenje Božje dobrote sa Samarjanima; stvaranje nove porodice!

Oni će zajedno načiniti svadbene planove. Pismo kaže da je Isus bio kod njih dva dana. Ovaj događaj govori o intimnosti, povezivanju, o rodbinskim odnosima. Oni su se udružili zajedno kao jedna porodica. Pošto Isusova novozavetna nevesta/crkva prevazilazi sve granice, Isus Ženik zaista je Spasitelj sveta.

Božja porodica se proširila. Žetva je počela. Pošto je Isus dva dana uživao gostoprinstvo Samarjana, to je značilo da su često delili pribor za jelo i sudove za piće. Kada su žene iz drugih samarjanskih domova išle na studenac po vodu za kuvanje da bi poslužile Isusa i Njegove učenike, da li su učenici išli s njima da pomognu? Koje predrasude su srušene tokom ta dva dana? Kako su se oči učenika otvorile? Uostalom, oni će u budućnosti slediti primer žene Samarjanke, dovodeći sve vrste ljudi Isusu, u različitim gradovima i selima.

Isus je opet žedan

Na kraju Jovanovog jevanđelja, kada čitamo da je Isus predat da bude razapet, piše da je bio šesti sat (podne), isto vreme u koje se Isus odmarao kod studenca i upoznao ženu Samarjanku (4,6; 19,13.14). Isusovo telo je sada iscrpljeno od rada - On više nije pored studenca, On umire na krstu. I Isus je ponovo žedan. Čega bi Isus mogao da bude žedan? On je živa voda. Da li je Isus žedan sveta u kojem Jevreji i Samarjani zajedno idu na bogoslužjenje? Sveta u kojem pravda teče kao potok, kao živa voda?

Čega bi Isus mogao da bude žedan? On je Živa voda. Da li je Isus žedan sveta gde žene sa bolnom prošlošću doživljavaju sigurnost u novoj vrsti porodice? Sveta bez predrasuda, bez diskriminacije? Da li je Isus žedan sveta u kojem se žene i muškarci sreću kod studenaca i nude jedno drugom budućnost sa integritetom, intimnošću, odanošću i ljubavlju? Sveta u kojem ljudi svih nacija sačinjavaju Božju porodicu? Sveta u kojem niko više nikada neće biti žedan?

Isus je rekao, „Svršeno je.“ On je završio svoje delo – delo koje Ga je krepilo, koje je bilo Njegova hrana (4,34), zauvek slamajući prepreke između Jevreja i Samarjana. Kada je vojnik probio Isusovo telo, krv i voda potekli su iz Žive vode. Jakovljevi studenac mogao je da daje vodu za polja u Sihemu, ali voda iz Isusovog tela zaliva svet prepun polja zrelih za žetvu; zemlju koja čeka žeteoce.

Kako bi bilo da živimo tako da izvori Žive vode poteku u nama? Kako bi bilo da delimo tu Živu vodu sa drugima? Zamislite ljude u našim gradovima kako nam govore reči koje zauvek proslavljaju ženu Samarjanku: „*Sad ne verujemo više za tvoju besedu, jer sami čusmo i poznasmo da je Ovaj zaista spas svetu, Hristos*“ (4,42).

IV tromesečje

10. Subota, 03. oktobar 2015.

ISKRENO IZRAŽAVANJE LJUBAVI

2. Korinćanima 6,3-13

Ilustracija: Godine 1986. američki senator Džejk Garn, iz Jute, učinio je nešto herojsko – donirao je jedan od svojih organa da bi spasio nečiji život.

Ankete govore da 73% Amerikanaca odobrava doniranje organa, ali da samo oko 20% u stvarnosti potpisuje donatorsku karticu i odlučuje se da donira organe. Ipak, u slučaju senatora Garna, on nije čekao da umre da bi donirao svoj levi bubreg. Njegova 27-godišnja ćerka, Suzan Garn Horn, je zbog dijabetesa patila od progresivnog prestanka rada bubrega.

Lekari su utvrdili da su Džejk Garn i njegova dva sina kompatibilni donatori. Ali je senator insistirao da on da bubreg ćerci. Rekao je: „Majka ju je nosila devet meseci, meni će biti čast da joj dam deo sebe“.

I tako je 10. septembra 1986. godine obavljena operacija u trajanju od šest sati kojom je njegova ćerka dobila jedan njegov bubreg. Posle operacije su se oboje dobro osećali. Lekari su obavestavali: „Senator je budan i osmehuje se. Deluje veoma zadovoljno, srećno i smireno.“

Iskreno izražavanje ljubavi ne može da bude mnogo bolje od ovoga!

Danas ćemo, razmišljati o tekstu iz 2. Korinćanima 6, i o iskrenom izražavanju ljubavi:

1. Izbegavajte vredanje drugih
2. Pomažite drugima
3. Izgovarajte reči ljubavi

I. Izbegavajte vređanje drugih

Ilustracija: Jedan profesor na fakultetu je rekao svojim studentima: „Ako ima nekih glupih osoba u ovoj prostoriji, zamolio bi ih da ustanu“. U učionici je zavladao muk, a onda je ustao jedan student prve godine iz zadnjeg reda. Profesor ga je upitao: „Šta? Ti misliš da si glup?“ Student je odgovorio: „Pa, ne baš, ali mi je bilo žao da stojite sami“.

Nazivanje nekoga glupanom ili glupakom je uvredljivo. Pazite na svoje reči! Nemojte da koristite uvredljive reči, jer mogu da vam se vrate! Ne napadajte! Ne samo što ćete uvrediti ljude, već ćete jednog dana naići na nekoga ko je veći od vas.

2. Korinćanima 6,3: „*Nikakvo ni u čemu ne dajete spoticanje, da se služba ne kudi*“. Apostol Pavle nije bio drzak niti mu je bilo potrebno prilagođavanje stavova. On nije razmišljao ovako: „Pa, uradiću onako kako želim. Govoriću ono što hoću, bez obzira na to šta drugi misle.“ To je stav kojeg imaju neki ljudi. Oni se ne brinu koga će povrediti ni kako će povrediti druge.

Ljudi koji idu oko verbalno napadajući ljude nisu nam dragi. Ljubav nikoga ne vređa namerno. Izbegavajte vređanje drugih. Pazite na svoje reči. Pazite šta govorite i kako to govorite.

Priče 10,19: „*U mnogim rečima ne biva bez greha; ali ko zadržava usne svoje, razuman je*“.

Takođe pazite i na svoje korake. Mi vređamo rečima, ali i delima.

Rimljanima 14,13: „*Zato da ne osuđujemo više jedan drugog, nego mesto toga ovo gledajte da ne postavljate bratu spoticanja ili sablazni*“.

Pavle nije želeo da bude uvredljiv. On je bio spreman da se odrekne stvari koje je smatrao kamenom spoticanja za druge. Načelo glasi ovako: Ako iskreno volimo ljude, uklonićemo iz svog života ono što bi moglo da ih spreči da slede Hrista.

Isto važi i za život u crkvi. Ako želimo da ohrabrujemo jedni druge u veri, postoje trenuci kada treba da prestanemo da činimo određene stvari koje su kamen spoticanja drugima, ili koje vređaju druge.

II. Pomažite drugima

U 2. Korinćanima 6,6. Pavle govori o razumevanju, strpljenju i dobroti. A kada smo puni razumevanja, strpljivi i ljubazni, mi uopšteno pazimo na druge ljude. Žalosno je što živimo u veoma sebičnom društvu.

Ilustracija: Jedna učiteljica u subotnoj školi, nakon što je deci ispričala priču o Milostivom Samarjaninu, upitala ih je šta su naučili. Jedan mali dečak je podigao ruku i rekao: „Naučio sam da kada god se nađem u nevolji, neko treba da mi pomogne“.

Većina nas prvo pomisli na sebe.

Ilustracija: Ser Vinston Čerčil je jednom prilikom otišao na krstarenje italijanskim brodom. Neki novinar u Rimu susreo je bivšeg britanskog premijera i upitao ga zašto je odlučio da putuje italijanskim brodom, kada mu je na raspolaganju poznata Kraljičina flota pod britanskom zastavom.

Čerčil je malo razmislio i zatim odgovorio: „Postoje tri stvari koje mi se dopadaju kod italijanskih brodova. Najpre, njihova kuhinja koja je neprevaziđena. Drugo, njihova posluga, koja je odlična. A zatim je Vinston Čerčil dodao, „A i nema onih gluposti kao što su prvo žene i deca.“

Mi smo u suštini, sebični, egocentrični, mislimo na sebe pre nego što posmislimo na druge. Ali ne treba da bude tako.

Filibljanima 2,3.4: „Ništa ne činite usprkos ili za praznu slavu; nego poniznošću činite jedan drugog većeg od sebe. Ne gledajte svaki za svoje, nego i za drugih.“

Rimljanima 15,1-3: „Dužni smo, dakle, mi jaki slabosti slabih nositi, i ne sebi ugađati. I svaki od vas da ugađa bližnjemu na dobro za dobar ugled. Jer i Hristos ne ugodi sebi, nego kao što je pisano: Ruženja onih koji Tebe ruže padoše na me.“

Galatima 5,13: „Jer ste vi, braćo, na slobodu pozvani: samo da vaša sloboda ne bude na želju telesnu, nego iz ljubavi služite jedan drugome“.

Galatima 6,2: „Nosite bremena jedan drugoga, i tako ćete ispuniti zakon Hristov“.

Ilustracija: Jedan propovednik je ispričao priču o svojim roditeljima, koji su vaspitani drugačije od mnogih ljudi danas: „Moja sestra je nedavno pozvala porodicu da se nađemo zajedno u njenom domu u Sinsinatiju. Kupili su novu kuću, pa nam je dala uputstva za parkiranje.

Rekla nam je da u dvorištu kuće ima mesta za samo dva automobila i da ćemo možda trebati da se parkiramo na ulici. Ako dva mesta ispred kuće budu već popunjena kad budemo stigli, trebalo je da se odvezemo daleko niz ulicu i parkiramo automobil na školskom parkingu i da zatim peške dođemo do kuće.

Kad sam stigao sa svojom porodicom, u sestriinom dvorištu nije bilo automobila pa sam tu parkirao svoj. Kada smo ušli unutra, otkrio sam da su moji roditelji već stigli. Oni su se parkirali na školskom parkingu i peške došli do kuće tako da oni koji dođu kasnije ne moraju da pešače toliko daleko. Otišao sam napolje, premestio svoj automobil na školski parking i vratio se nazad.“

Ovaj propovednik je bio dirnut ponašanjem svojih poniznih roditelja. Kakva je to poruka za nas danas! To je vrsta promišljenosti koju treba da imamo prema drugima. Ljubav se stara za druge! Ljubav uvek misli na druge!

III. Izgovarajte reči ljubavi

Ilustracija: Na početku braka, jedan muž je rekao svojoj ženi da je voli. Prošlo je preko 30 godina a on joj nikada više nije rekao da je voli. Konačno, jednog dana ona ga je upitala zašto.

On joj je odgovorio: „Slušaj, rekao sam ti pre mnogo godina da te volim. Da sam se predomislio, rekao bih ti!“

2. Korinćanima 6,11: „*Usta naša otvoriše se k vama...*“

Mislim da možemo da pretpostavimo da je Pavle u svom govoru bio brz da izrazi svoju ljubav prema narodu. On se nije bojao niti je bio previše ponosan da kaže: „Mnogo mi značite. Stalo mi je do vas. Volim vas. Ovde sam za vas.“

Propovednik 3,7: „... *Vreme kad se čuti i vreme kad se govori*“.

Priče 10,21: „*Usne pravednikove pasu mnoge, a bezumni umiru s bezumlja*“.

Priče 12,18: „*Ima ko govori kao da mač probada, a jezik je mudrih lek*“.

Verujem da mnogi ljudi boluju zato što nikada nisu čuli reči: „Volim te!“ Oni se nadaju da će čuti te reči ljubavi, ali to se ne događa. Ili se događa retko. Nisu svi dobri u rečitom izražavanju ljubavi, ali je potrebno da radimo na tome. Postoji vreme kada treba da čutimo, ali postoji vreme i kada treba da govorimo. Treba da govorimo o našoj ljubavi prema ljudima.

Zaključak

Ilustracija: U svojoj knjizi Praktično hrišćanstvo (*Mere Christianity*) C.S. Luis je napisao: „Ne gubite svoje vreme brinući se da li „ljubite“ svog bližnjeg, već se ponašajte kao da to činite. Čim to učinimo, otkrićemo jednu veliku tajnu. Kada se ponašate kao da volite nekoga, počecete zaista da ga volite.“

Luis kaže da učimo da volimo kroz vežbanje ljubavi. Svi smo mi amateri kada se radi o ljubavi ali to ne znači da treba da prestanemo da pokazujemo ljubav. Vežbanje usavršava. Vežbanje ljubavi čini nas sve boljima u tome.

Kološanima 3,14: „*A svrh svega toga obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva*“.

1. Petrova 4,8: „*A pre svega imajte neprestanu ljubav među sobom; jer ljubav pokriva mnoštvo greha*“.

Ljubav prema drugima je nešto najveće što možemo da ostvarimo u životu.

11. Subota, 07. novembar 2015.

BOG KORISTI SVAKODNEVNE LJUDE: LIDIJA

Dela 16,14-15.

Danas ćemo pogledati kako je Bog iskoristio i zatvorena i otvorena vrata da bi jevanđeljem, kroz poslovnu ženu po imenu Lidija, uticao na Evropu. Hajde da otvorimo svoje Biblije kod Dela 16. Apostol Pavle putuje sa grupom sledbenika kako bi preneo odluke koje su donete na naročitom saboru održanom u Jerusalimu. Oni se kreću iz jednog grada u drugi, posećujući crkve koje su organizovali i organizujući nove. Ali onda, iznenada sva vrata počinju da se zatvaraju.

Iz Lidijinog slučaja možemo da izvučemo četiri pouke koje možemo da primenimo na svoj život:

1. Tražite otvorena vrata

Bog koristi zatvorena vrata da bi nas stavio u situacije u kojima Njegova poruka odlazi ljudima koje je On već pripremio da je čuju. U 6. stihu možemo da vidimo da je Sveti Duh zatvorio vrata u Aziji. Zapazite da „*zabrani im Duh Sveti*“ da tamo propovedaju. U 7. stihu, im Isusov Duh nije dao da uđu u drugo područje. Vrata su se dva puta zatvorila, a Pavle nije razumeo zašto, jer je po njemu bilo sasvim logično da odu u ove zajednice. Pavle je verovatno bio razočaran i možda pomalo obeshrabren kada su se ova vrata zatvorila.

Da li ste se ikada našli u sličnoj situaciji? Jedna izreka kaže: „Ako želite da nasmejete Boga, ispričajte Mu svoje planove“. Ponekad nam stvari deluju jasno, ali kada pokušamo da prođemo kroz vrata, ona nam se zalupe u lice - prodaja kuće nije uspeła, unapređenje na poslu je propalo, zdravstveni izveštaj nije onakav kakav smo očekivali. Umesto da se naljutimo ili postanemo očajni, pokušajmo da sagledamo to kao način na koji nas Bog preusmerava sa ljubavlju. Evo jednog dobrog načela: Otkrijte gde Bog deluje i pridružite Mu se. To je mnogo bolje nego da radimo ono što mi želimo i tražimo od Njega da nas blagoslovi.

Umesto da se nervira, Pavle pokušava da spava i u 9. stihu ima viziju o čoveku iz Makedonije koji moli: „*Dodi u Makedoniju i pomози nam*“. Nakon što je imao ovu viziju, oni su se spremili da krenu „odmah“. Evo principa: Bog često otvara put kada se mi uklonimo s puta. Dok čekamo, Bog radi. Psalam 38,15: „*Jer Tebe, Gospode, čekam, Ti odgovaraj za mene, Gospode, Bože moj!*“

Pogledajmo Dela 16,12: „*A odande u Filibu, koje je prvi grad zemlje Makedonije, naselje rimsko...*“ Filiba je bila Rimska kolonija iako je geografski bila odvojena od Italije. Pavle i njegova ekipa stigli su u ovaj grad očekujući da pronađu čoveka koji im se javio u viziji. Verovatno su se zabrinuli, jer nigde nisu mogli da pronađu ni jednog vernika, ipak, 12. stih se ovako završava: „*...i u onom gradu ostasmo nekoliko dana*“. To je dobro načelo kad čekate da se otvore vrata. Nemojte toliko da se žurite. Čekajte Božje vreme.

Trinaesti stih nam kaže da su u subotu izašli iz grada, pored reke, kako bi pronašli mesto za molitvu, jer su pomislili da se ljudi tamo skupljaju. Božji narod bi se sakupljao pored reke, čak i u Vavilonu, kada nisu imali drugo mesto za okupljanje. Pogledajte Psalam 137,1: „*Na vodama vavilonskim sedasmo i plakasmo opominjući se Siona*“.

Prema jevrejskom zakonu, sinagoga je mogla da se organizuje ako je bilo desetero ljudi koji bi se posvetili zajednici. Ali pošto Filiba nije imala kvorum posvećenih ljudi, grupa žena okupljala se pored reke da bi se molile. Da bi situacija bila još komplikovanija, na lukovima izvan Filibe nalazio se natpis koji je zabranjivao donošenje bilo koje nepriznate religije u grad. To dodatno objašnjava zašto se ovo bogoslužjenje održavalo izvan grada.

2. Neka Božje mesto postane prioritet

Pogledajmo prvu polovinu 13. stiha: „*A u dan subotni iziđosmo iz grada k vodi gde beše bogomolja...*“ Bilo je važno da mesto bude pored reke jer su Jevreji ritualno prali ruke pre molitve. Ove žene okupljale su se da recituju Pismo, čitaju iz Zakona i Proroka, da razgovaraju o onome što su pročitale i da se mole. Prijatelji, nemojte da umanjujete ono što se događa kada se molimo. Kada strpljivo čekamo, Bog će nam otvoriti vrata. Ove male grupe uvek su bile otvorene da poslušaju učitelje koji su tuda prolazili kako poučavaju i iznose nešto iz Pisma. Upravo to su uradili Pavle i njegovi saputnici u drugoj polovini 13. stiha: „*I sedavši govorismo k ženama koje se behu sabrale.*“ To se događa kada se Biblija proučava u maloj grupi - ljudi sednu zajedno i razgovaraju o temama iz Pisma jedni sa drugima. Pridružite se i vi ovakvoj grupi.

Četrnaesti stih: „*I jedna bogobojazna žena, po imenu Lidija, iz grada tijatirskoga, koja prodavaše skerlet, slušaše...*“ Lidija je bila iz grada čuvenog po proizvodnji purpurne boje i verovatno je bila zadužena za ogranak te delatnosti u Filibi. Purpur je bio carska boja i odeća ove boje imala je visoku potražnju, jer je bila statusni simbol. Mogli bismo da je poistovetimo sa Armani odelom, Roleks satom ili Gučijevom torbom. Za većinu Jevreja njen posao bio je skandalozan, jer je purpurna boja poticala od školjke koja se smatrala nečistom. Proces proizvodnje ljubičaste boje uključivao je drobljenje više hiljada školjki da bi se napravio samo metar ili dva purpurne tkanine.

Mada je ova trgovkinja bez sumnje bila uspešna poslovna žena, ona je bila među onima koji su slušali. Reč „slušati“ ukazuje na trajni proces koji pokazuje da je ispitivala duhovne teme. To doslovno znači načuliti uši kako ništa ne bismo propustili. Kada slušamo pažljivo, čućemo ono što Bog ima da kaže. Ako sanjarimo ili postanemo ometeni na neki drugi način, izgubićemo ono što Bog pokušava da nam kaže. Ponekad je teško ostati budan i usmeren tokom propovedi, ali setimo se da propoved nije pokora.

Zapazite takođe da je ona bila „bogobojazna.“ To je značilo da je bila neznaboškinja koja je odlučila da sledi Judaizam i da je iskreno tražila duhovnu istinu. Bila je religiozna, ali još nije bila obraćena. Znala je za Boga, ali Ga nije stvarno poznavala. Molila se, ali još nije otkrila Božju nameru u svom životu.

Lidija, iako je bila zauzeta poslovna žena, nije odustala od sastanaka sa drugima subotom. Ona je mogla da ostane kući i duže spava, jer je

to bio njen jedini „slobodan dan“. Ili je mogla da radi papirologiju u kancelariji, ili da ode na jezero ili na izlet. Umesto toga, sledila je savet iz Jevrejima 10,25: „*Ne ostavljajući skupštine svoje, kao što neki imaju običaj, nego jedan drugog savetujući, toliko većma koliko vidite da se približuje dan sudni*“. Upravo će se na tom sastanku sa drugima na veoma stvaran način susresti sa Bogom.

Ako želite da vam Bog postane stvarniji, onda zacrtajte da će vam molitva i zajednička bogoslužjenja postati prioriteta.

3. Prođite kroz otvorena vrata

Dok je slušala reči ovih glasnika, „*Gospod otvori srce njeno da pazi na reči Pavlove*“. Reč „otvori“ znači u potpunosti otvoriti. Spurdžon, ovome dodaje dubinu kada kaže: „Onaj koji je načinio katanac dobro zna koji će mu ključ odgovarati.“ Povezanost između Božjeg dela i ljudske odgovornosti je neverovatna. Bog je otvorio vrata njenog srca, ali je to učinio dok je slušala Njegovu Reč. Uvek se radi o Bogu, zar ne? Grešimo kada kažemo: „Ja sam odlučio da sledim Hrista“ ili „Ja biram Hrista“. Ne bismo učinili ništa slično da Bog nije otvorio naše srce da slušamo i reagujemo. Isaija 50,5: „*Gospod Gospod otvori mi uši, i ja se ne protivih, ne odstupih natrag*.“ Pogledajmo Jovan 6,44: „*Niko ne može doći k meni ako ga ne dovuče Otac koji me posla...*“ Bog otvara vrata, a mi možemo da prođemo kroz njih.

Pavle i njegovi saradnici su bili verni u poslušnosti Ocu dok su tražili one koji su bili otvoreni. Pronašli su Lidiju, koja je tražila duhovnu istinu. Bog je učinio da se sve to dogodi, On je izabrao glasnike koji će preneti Njegovu poruku kako bi ova religiozna žena postala deo Njegove porodice.

Bog suvereno radi iza scene iako mi toga nismo uvek svesni. Razmislite o tome kako je Bog sastavio Lidiju i Pavla u određenom trenutku. Ona je bila iz Tijatire koja se nalazi u zapadnoj Turskoj, a Bog ju je doveo u Filibu, udaljenu više hiljada kilometara. Mogla je da pokuša da prodaje svoju tkaninu u Korintu ili da otvori prodavnicu u Atini, ali ju je Bog pokrenuo da dođe u Filibu. Pavle je pokušao da ode u Tursku, ali je bio sprečen u tome i poveden da ode u Filibu. Bog je uredio susret pored reke kako bi Lidija mogla da čuje Pavlovu poruku i obrati se. Ako pogledate mapu, videćete da izgleda kao da bi bilo lakše, jeftinije i brže da je Pavle otišao pravo u Tijatiru da propoveda Lidiji. Ali Bog je imao druge planove. Bog često upravo tako deluje.

Bog je najveći evanđelista. Nekoliko godina kasnije, kada je Pavle pisao crkvi u čijoj organizaciji je Lidija pomogla, on je veoma jasno napisao u Filibljanima 2,13: „*Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno*“. Naša odgovornost je da podelimo Božju Reč kada god za to imamo priliku. Božji je posao da otvara srca. Da li poznajete neke „religiozne“ ljude? Kažite im da je Bog više zainteresovan za zajednicu nego za religioznost. Postoje ljudi oko nas koji traže Boga i ne nalaze ga u religioznim ritualima. Obratite im se. Poslužite im. Sedite sa njima i razgovarajte. Posređujte za njih. Pozovite ih da se pridruže vašoj maloj grupi. I danas, ovde, sigurno postoje neki religiozni ljudi koji još nisu započeli svoju zajednicu sa Hristom.

4. Pokažite spoljašnji dokaz unutrašnje promene

Nakon Lidijinog obraćenja, 15. stih nam kaže da su se ona i njeno domaćinstvo krstili, verovatno u istoj reci pored koje su se okupljali. Na najosnovnijem nivou, krštenje je javno objavljivanje unutrašnje odluke. Nakon što se obratila, ona nije gubila vreme da se javno poistoveti sa svojim Spasiteljem. Redosled u knjizi Dela apostolska je jasan: Verujte i krstite se. Evo samo jednog primera iz Dela 2,41: „*Koji dakle rado primiše reč njegovu krstiše se...*“

Krštenje pomaže da se naša vera iz privatnog premesti u javno. Kada se krstimo, mi javno potvrđujemo na veoma vidljiv način da je naša želja da se u potpunosti posvetimo i neporecivo poistovetimo sa Hristom. Kada uđete kroz vrata spasenja, postojaće spoljašnji dokazi unutrašnje promene. Naš tekst nam pokazuje dve stvari koje se događaju odmah posle krštenja:

- * Priznanje vere u krštenju
- * Pružanje gostoprimstva

Lidijina skromnost dolazi do izražaja u 16. stihu: „*Ako mislite da ja verujem Gospoda...*“ Pošto je Gospod otvorio njeno srce da poveruje, ona se krštenjem javno pokazala kao vernica, a zatim je otvorila vrata svog doma kada je rekla: „*uđite u moju kuću i živite*“. Da li vidite da su se, kada se jednom otvorilo njeno srce, otvorila i vrata njenog doma. Ona je primila poruku u svoje srce i sada prima glasnike u svoj dom. Luka dodaje da ih je „naterala“ da upotrebe njen dom kao bazu kako bi putujućoj ekipi mogla da pruži odmor i osveženje. Nije htela da prihvati „ne“ kao

odgovor. Gostoprimstvo je bilo strateška služba u to vreme, a tako je i danas. Kad Bog otvori naše srce, moramo da otvorimo i naš dom. Evo dobrog pitanja za razmišljanje: Da li su vrata moje kuće otvorena? Ako nisu, možete li da se setite načina na koje možete ljudima da otvorite svoj dom?

Rimljanima 12,13: „*Delite potrebe sa svetima; primajte rado putnike*“. Kada je govorio o tome kako da najbolje podržimo vernike koji služe Hristu, Jovan je zapisao sledeće reči u 3. Jovanovoj 8: „*Mi smo, dakle, dužni primati takve, da budemo pomagači istini*“.

Otvorimo sada Dela 16,40: „*A kad iziđoše iz tamnice, dođoše k Lidiji, i videvši braću utešiše ih, i otidoše*“. Odakle su došla ova „braća“? Oni nisu bili sa Pavlom kada je prvi put stigao u Filibu. Bog je upotrebio Lidijinu promenu života da dopre do drugih, jer je otvorila svoj dom kako bi doprla do srca ljudi. Ona se starala za neobraćene koristeći svoje veze da podeli Isusa sa ljudima; zatim je od svog doma načinila sredstvo za službu. I mi možemo da učinimo isto. Upotrebite ono što imate da biste služili Hristu. Prođite kroz otvorena vrata koja su pred vama i nemojte previše brinuti za ona koja su zatvorena.

Lidijine životne pouke

1. Kada Bog otvori vrata spasenja, prođite kroz njih. Da li ste pokušavali da živite „religioznom“ životom, ali niste bili sigurni imate li zajednicu sa Isusom? Slušajte Gospoda i kada On otvori vaše srce, odgovorite Mu. I vi se ovde nalazite danas zbog nekih otvorenih vrata. Pozvani ste u ovu crkvu u ovo vreme. Vreme je da primimo otkupljenje sada, da prođemo kroz vrata. U Jovanu 10,9 Isus kaže: „*Ja sam vrata; ko uđe kroza me spašće se, i ući će i izići će, i pašu će naći*“.

2. Kada Bog zatvori jedna vrata, prođite kroz ona koja je otvorio. Bog će otvoriti put kada se mi sklonimo s puta. Zatvaranjem jednih vrata, druga su se otvorila i Pavle i njegova ekipa prošli su kroz njih. Koja vrata su vam upravo sada zatvorena? Umesto da pokušavate silom da ih otvorite, verom tražite od Boga da otvori druga. Da li postoje neka otvorena vrata u nekom području vašeg života a da niste voljni da prođete kroz njih? Odlučite sada da ćete proći kroz njih verom to učinite.

3. Pomozite drugima da prođu kroz otvorena vrata tako što ćete tražiti da zadobijate duše za Boga. Zapazite kako su Pavle i njegova ekipa to činili. Oni su...

* **Radili planski.** Otišli su tamo gde su se nalazili religiozni ljudi. Tražite načine da namerno budete sa ljudima koji ne poznaju Isusa. To će možda značiti pridruživanje nekoj organizaciji, druženje sa drugim roditeljima ili ne žuriti da tako brzo odete s posla kada možete da porazgovarate sa nekim. Ispitajte vašu karijeru, vaše međuljudske odnose i vaša zanimanja radi Božjeg carstva.

* **Stvarali odnose.** Seli su sa ženama. Ponekad je Pavle stajao na tržnici i propovedao, ali ovoga puta je seo. Kasnije je njegova ekipa odvojila vreme da boravi u Lidijinoj kući, gde su mogli da pouče nove vernike. Služba uvek mora da stvara odnose. Neki od nas treba da uspore i da se više usmere na prijateljstva sa ljudima.

* **Razgovarali.** Oni su pričali s njima. Zapazite da nisu propovedali niti se prepirali o politici, niti su pokušavali da isprave njene običaje. Propoved ne bi bila na mestu. Lep je savet: Ispričajte priču i uvijte jevanđelje u nju.

* **Hristocentrični.** Oni su mogli da razgovaraju o brojnim stvarima, ali su se usmerili na Hrista. Kada god razgovaramo sa nekim, treba da tražimo načine da temu usmerimo na Hrista.

* **Porodični.** Nemojte da zaboravite šta može da se dogodi čitavoj porodici, čak i proširenoj porodici, kada se Hristu obrati samo jedna osoba. To se najverovatnije dogodilo dok su misionari boravili u Lidijinom domu - upoznali su druge članove njene porodice i razgovarali su sa njima. Usmerimo se na porodice u našem društvu, kako bi čitavi domovi mogli da dođu Hristu i slede Njegove puteve. Spurdžon je rekao: „Svaki dom treba da bude Božji dom, i u svakom domu treba da bude crkva“.

Jedan čovek iz Makedonije tražio je da im dođu misionari i Bog je upotrebio zatvorena vrata da pokrene svoje glasnike ka otvorenim vratima. Bog često otvara put kada se mi sklonimo s puta. Koje uzvike danas čujete? Da li čujete očajanje kod svojih saradnika? Suseda? Da li čujete tugovanje izgnanih članova vaše sopstvene porodice?

12. Subota, 05. decembar 2015.

DOBRA VEST JE ZA SVAKOGA: KAKO NOSITI JEVANĐELJE?

Jednom iskrenom hrišćanskom paru držao sam biblijske časove o skorom Isusovom povratku. Obično tokom ovakvih proučavanja postavim pitanje o spasenju, ali me je sve vreme mučila pomisao da to ne treba da uradim sa ovom porodicom. Oni su imali sve oznake obraćenih hrišćana. Zašto da rizikujem da ih uvredim postavljajući pitanje o njihovom spasenju?

Na kraju proučavanja sam se ipak tiho pomolio za hrabrost i upitao ih da li su spremni da se sretnu sa Isusom ako bi se On sada vratio i da li bi imali sigurnost u večni život kada bi iznenada umrli. Suprug je dugo razmišljao a zatim mi je iskreno rekao da misli da je spreman. Supruga je pognula glavu i gledala u pod, jer je bila duboko uznemirena ovim pitanjima. Posle duge tišine, koja je delovala kao večnost, rekla je: „Mislim da nisam spremna“.

„Da li bi želela da imaš sigurnost u večni život?“ upitao sam. Posle njenog pozitivnog odgovora izneo sam jevanđelje. Na kraju proučavanja, pognula je glavu u molitvi i predala svoj život Isusu. Dok smo ustajali, izgledala je kao druga osoba, zračila je poverenjem u Hrista koje prethodno nije imala.

Jevanđelje koje menja život

Iznošenje jevanđelja je najvažnija stvar koju radimo kada svedočimo. Nikada ne treba da koristimo sopstveni sud da bismo odlučili da li da pitamo da li je osoba spremna za nebo, jer je đavo uvek u blizini, predlažući nam da to ne učinimo.

Postalo mi je jasno koliko je važno iznošenje jevanđelja dok sam proučavao sa jednim drugim parom, Elom i Džejsom. Oni su dolazili na evangelizaciju i željno upijali novo biblijsko znanje. Onda je Ela naišla na biblijsku istinu koja joj je privukla pažnju. Svaki deo njenog bića je to odbacivao. Džejs je na sledeće predavanje došao sam, govoreći da je Ela izuzetno nesrećna nakon našeg poslednjeg proučavanja. Sledećeg jutra stigao u sam u njihov dom i otkrio da je Ela čitavu noć bila budna, proučavajući svaki biblijski tekst o temi koja ju je naljutila, zapisujući čitave strane beleški.

Tokom posete, s poštovanjem sam slušao dok mi je objašnjavala zašto se ne slaže sa mnom. Zatim sam je upitao: „Da li postoji još nešto što si naučila tokom naših proučavanja, oko čega imaš problem ili se ne slažeš?“ Odgovorila je da je ovo jedina tema koja je muči, ali je potvrdila želju da se krsti. Imajući tu informaciju, predložio sam da se ne zamaramo tom jednom doktrinom već da se umesto toga usmerimo na njenu pripremu za krštenje.

Pripremajući ljude za krštenje, uvek ponavljam glavna biblijska učenja koja definišu Crkvu adventista sedmog dana i pitam kandidate da li se slažu sa svakom tačkom verovanja. Spisak koji koristim za ovaj pregled počinje rečenicom o ličnom predanju Bogu. Kada sam pročitao Eli: „Predao sam svako područje svog života Isusu da hodam svim Njegovim putevima koji su mi poznati ili koje ću upoznati“, ona je ćutke sedela. Gledajući dole, polako je odmahнула glavom i konačno prošaputala: „Ne“.

Zahvalio sam Eli što je bila potpuno iskrena i zatim je upitao da li bi želela da preda svoj život Isusu i ima sigurnost u spasenje. Ona je rekla da bi rado imala takvo iskustvo. Sledećih nekoliko minuta pažljivo sam joj objašnjavao jevanđelje. Klekli smo da se pomolimo i Ela je predala svoje srce Hristu. Bio je to vrlo emotivan trenutak. Posle molitve, Ela je ustala i ubrzo otkrila da joj istina, koja ju je prethodno ljutila, više nije predstavljala problem. Sada je bila spremna da se krsti jer se u potpunosti predala Isusu i Njegovoj celokupnoj istini.

Ela se nikada nije pokajala zbog odluke da prihvati jevanđelje. Godinama kasnije, ona i Džejms su uživali u ljubavi njihove nove crkvene porodične jedinice, sve do jednog jutra kada su tragično nastradali. Svaki put kada sam u iskušenju da izbegnem da postavim pitanje da li je neko siguran u večni život, setim se Ele. To pitanje je verovatno načinilo razliku u njenoj večnoj sudbini. Suviše toga zavisi od jevanđelja da bismo ga zanemarili.

Jednom drugom prilikom, jedna žena koja je imala nasilnog muža pridružila se crkvi protiv njegove volje. Njegova sebična priroda razbesnela se zbog njene nezavisne odluke. Zbog njene odluke on ju je verbalno, emotivno i fizički zlostavljao sve dok se ona, konačno, nije iselila. Pošto su im deca odrasla i otišla iz kuće, on je odlučio da je jedini način da je vrati da i sam proučava Bibliju i pridruži se crkvi.

Iako je verno dolazio na proučavanja svake sedmice, njegovo nasilno ponašanje se nije prekidalo. Nekoliko puta je odlazio sa predavanja samo da bi supruzi poslao vulgarnu, preteću sms poruku. Bez obzira

na ogromne dokaze da ovaj čovek nije obraćen, osoba koja mu je držala biblijske časove nije mu iznela jevanđelje. Kada su ga upitali o tome, rekao je da taj čovek pokazuje veliko zanimanje za doktrinu.

Ova situacija naglašava ono što može da bude slabost u Adventističkom evangelizmu. Grešimo poistovećujući obraćenje sa prihvatanjem 28 osnovnih istina, a zaboravljamo da je ugaoni kamen svakog tog verovanja Isusova žrtva za naše grehe. Nema prave vere u 28 osnovnih istina ukoliko ne postoji potpuno predanje srca i života jevanđelju. Sve drugo može da se nazove „legalizmom“. Zato je vrlo važno da uvek iznosimo Isusovo jevanđelje i da pozivamo ljude da Mu predaju srce.

Ovo ne mogu dovoljno da naglasim! Kakve veze ima ako pomognemo nekome da postane svetkovatelj subote i osoba koja se zdravo hrani i daje desetak ako nije obraćen? Bez ovog suštinskog spasenja, oni često nanose štetu sebi i drugima.

„Spasenje ne znači biti kršten, ne znači imati ime zapisano u crkvenim knjigama, ne znači propovedati istinu. Živa zajednica sa Isusom Hristom znači biti obnovljen u srcu, činiti Hristova dela u veri i ljubavi sa trpljenjem, krotošću i nadom...

„...Mnogi pristupaju Crkvi a da prethodno nisu postali jedno sa Hristom. Tu sotona likuje. Takvi obraćenici su njegova najdelotvornija oruđa. Oni služe kao mamac za druge duše“ (Elen Vajt, *Evangelizam*, str. 238, 239).

Propovedanje jevanđelja

Kako, onda, da iznosimo jevanđelje? Evo osnovnog dijaloga koji volim da koristim. Ovaj model proučavanja koristi se tokom biblijske teme o Drugom dolasku. Molim vas da imate na umu da je ovaj primer ilustrativan. Nije potrebno da ga citirate.

Na primer: „Jovane, danas smo naučili da će se Isus uskoro vratiti na zemlju da odvede svoju decu kući. Želim da budem spreman za Njega, a ti? Dok posmatramo način koji je Bog obezbedio da bismo mogli da živimo s Njim na nebu, (ovde počinje prezentacija jevanđelja), mogu li da ti postavim jedno pomalo lično pitanje. Ako ti nije prijatno da odgovoriš na njega, jednostavno mi to reci, ali mislim da je to najvažnije pitanje na koje možemo da odgovorimo u životu. Želiš li da ga čuješ?“ (Sačekajte odgovor.) „Ako bi se Isus večeras vratio, ili ako bi ti iznenada umro, da li bi bio siguran da imaš večni život?“

Ako nastane dugačka pauza, možete da kažete: „Rekao sam da je to teško pitanje“. Zatim treba da sačekate dok osoba razmišlja o značaju pitanja. Prihvatite tišinu i nemojte da je se plašite. Dozvolite Duhu da upotrebi tišinu kako bi progovorio srcu vašeg učenika.

Ako odgovore da imaju sigurnost u spasenje, oduševljeno ćete reći: „To je divno! Sada, mogu li da postavim još jedno pitanje? Na primer, zamisli da se nalaziš pred bisernim vratima neba i pre nego što uđeš, zaustavlja te jedan anđeo i kaže: „Jovane, tako nam je drago što si ovde. Odavno smo te čekali. Ali pre nego što uđeš na nebo, moraš da odgovoriš na jedno pitanje: Zašto bi ti Bog dozvolio da uđeš?“ Kako bi ti, Jovane, odgovorio na takvo pitanje anđela?“

Ispravan odgovor je, naravno, da treba da im se dozvoli ulazak na nebo zbog onoga što je Hristos učinio za njih na krstu i da su Ga prihvatili kao svog Spasitelja, da su težili da Ga slede kao Gospodara njihovog života. Ako tako odgovore, čestitajte im i kažite koliko vam mnogo znači što znate da imaju spasonosnu zajednicu sa Isusom.

Ipak, ako kažu da bi odgovorili anđelu da su pokušali da žive dobrim životom, da su se trudili da ne budu loša osoba, onda znate da ne razumeju jevanđelje. Drugi u ovoj kategoriji mogu da kažu, „Ne znam šta bih odgovorio“.

U zavisnosti od njihovog odgovora, možete da kažete: „Drago mi je što čujem da težiš da živiš dobrim životom za Boga“ ili „Hvala ti na iskrenosti. Većina nas bi verovatno ostala bez teksta suočavajući se sa takvim pitanjem.“

U svakom slučaju, evo kako treba da odgovorite na sve osim tačnog odgovora:

„Mogu li da iznesem odgovor koji nam Biblija kaže da treba da upotrebimo? Možemo ponizno da priznamo anđelu: „Nisam dostojan da uđem na nebo. Mogu samo da prizovem blagodat Isusove prolivene krvi na krstu jer sam Ga prihvatio kao svog Spasitelja.“

Sada treba da pitate: „Jovane, da li bi želeo da znaš zašto Biblija kaže da je ovakav odgovor naša najbolja ulaznica za nebo?“ Kada on odgovori potvrdno, iznesite jevanđelje koristeći dijaloge i tekstove sa kraja ovog izlaganja.

Ako, u odgovoru na vaše prvobitno pitanje, učenik kaže da nije spreman da sretne Isusa ako On danas dođe ili ako on iznenada umre, odgovorite, „Hvala na iskrenosti. Stvarno to cenim kod tebe. Da li želiš da imaš sigurnost da si spreman?“

Obično će odgovor biti pozitivan. Zatim ponudite: „Mogu li da ti objasnim kako možeš da imaš ovu sigurnost?“ Ako odgovori potvrdno, iznesite jevanđelje.

Bez obzira kako ljudi odgovore na pitanja, želećete da završite u molitvi koja posvećuje njihov život Hristu ili utvrđuje njihovu veru. Ako mogu, neka se mole sami svojim rečima. Mogu i da ponavljaju molitvu posle vas. Treba da završite sopstvenom molitvom zahvaljujući Bogu za dar Isusa i večnog života koji nam On daje. Zahvalite Mu za vaše učenike i odluke koje su doneli za Hrista.

Kada se svede na suštinske delove, jevanđelje je jednostavno za iznošenje i lako za razumevanje. Ali uticaj na osobu koja ga sluša je večan. Zato, u našem trudu da iznesemo poruku tri anđela iz Otkrivenja 14, nemojmo zanemariti da uključimo „večno jevanđelje“ spasenja koje je Isus obezbedio.

Četiri univerzalne istine

1. Bog te voli i stvorio te je da upoznaš mir i sreću (Jeremija 29,11; Jovan 3,16; 10,10). Zašto ljudi ne doživljavaju izobilni život pun unutrašnjeg mira i sreće?

2. Nemamo ovo iskustvo jer smo grešni i naši gresi su nas odvojili od izobilnog života koji nam je Bog dao da uživamo u njemu (Rimljanima 3,23; Isaija 29,2). Kada su Adam i Eva odlučili da se pobune protiv Božjeg plana, oni su odmah postali sebični po prirodi a preneli su i nama tu sebičnu prirodu (1. Mojsijeva 3,12, Rimljanima 5,12; 3,10). Zato ne možemo da uživamo u Božjem miru bez sile koja menja našu sebičnu prirodu. Ta sila otkriva se u trećoj univerzalnoj istini.

3. Božji Sin, Isus Hristos, došao je i živio kao čovek kako bi razbio silu zla i sebičnosti u našoj prirodi. On nam je pokazao kakva je Božja ljubav kako bismo mogli da se vratimo Bogu i doživimo Njegovu moć i ljubav u našem životu (Jevrejima 2,14.15; Rimljanima 5,8). Poznavanje ove tri univerzalne istine nije dovoljno. Da bismo pronašli sigurnost u večni život i mir, moramo takođe da znamo i četvrtu univerzalnu istinu.

4. Potrebno je da lično tražimo od Isusa da oprostí naše grehe i živi u našem životu. Onda možemo da doživimo planove koje Bog ima za nas, ne samo na ovoj zemlji već i na Nebu (Dela 16,30.31; 2,37.38; Jovan 3,7; 1,12; Efescima 2,8.9). Moramo da odlučimo da se pokajemo zbog svojih greha i predamo život Isusu i onda možemo da znamo da imamo sigurnost u novi život sa Hristom.

To su četiri univerzalne istine. Sada želim da vam postavim pitanje. Od sledeća dva opisa, koji najbolje opisuje vaš život sada?

A. Živate sopstvenim životom, sopstvenom mudrošću i mislima i doživljavate konflikte i nedostatak mira.

B. Isus upravlja vašim životom i daje vam mudrost da donosite prave odluke i On vam daje snagu i pobedu.

Koji odgovor biste voleli da opisuje vaš život?

Isus može da vam oprostí vaše prethodne grehe i greške i uđe u vaš život i podari vam večni život. Potrebno je samo da to zatražite od Njega (Matej 7,7; 1. Jovanova 5,11-15).

Da li biste želeli da vas povedem u molitvi kako biste mogli da imate sigurnost da je Isus Hristos vaš Spasitelj i Gospod?

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za misionstvo pri Glavnom odboru
Odgovara: Laslo Galus
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2014.
Za internu upotrebu